

๑

ลิลลี่สีขาว

ร่างบางยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ ก่อนจะมองไปรอบๆ งานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสของเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยพร้อมด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เสียงหัวเราะเฮฮาของกลุ่มเพื่อนๆ ที่กำลังถ่ายเซลฟี่กับฉากตกแต่งของงานทำให้เธอยิ้มออกมาน้อยๆ ก่อนจะกลับไปสนใจกลุ่มนักดนตรีที่อยู่บนเวทีอีกครั้ง นี่เป็นการมาร่วมงานแต่งงานครั้งแรกของเธอ...

แน่นอนว่าการปรากฏตัวของจิรณัฐสร้างความประหลาดใจให้เพื่อนๆ ไม่น้อย เพราะหญิงสาวเป็นคนชอบเก็บตัว เพื่อนสนิทก็มีอยู่แค่ไม่กี่คน เวลาถึงงานรวมรุ่นที่ไรเธอก็ไม่เคยเข้าร่วมเลยสักครั้ง แต่อยู่ดีๆ กลับยอมมาร่วมงานแต่งงานของเพื่อนคนนี้เสียได้

“ทำไมมานั่งอยู่ตรงนี้ล่ะจ๊ะ ไม่ไปถ่ายรูปกับพวกเพื่อนๆ เหมอ”

จิรณัฐส่ายหน้าทั้งรอยยิ้ม ก่อนจะหันไปส่งแก้วไวน์เปล่าคืนให้บริกรหนุ่มแล้วตอบคนเป็นเพื่อนเสียงใส

“ถ่ายกับเจ้าบ่าวเจ้าสาวไปแล้วนะ ส่วนไอ้พวกนั้น ไว้ค่อยไปถ่ายตอนงานเล็กก็ได้ ตอนนี้อยากจะไรกินก่อน”

แพรวไพลินพยักหน้ารับ นอกจากจะมีหล่อนเป็นเพื่อนสนิท จิรณัฐเองก็สนิทสนมกับเฟื่องลดา ผู้เป็นเจ้าของไม่แพ้กัน เพราะพวกเธอสามคนอยู่ภาควิชาเคมีเหมือนกัน แถมยังอยู่กลุ่มทำแล็บเดียวกันอีก ก่อนที่สองสาวจะปรบมือไปพร้อมๆกับคนอื่นๆ เมื่อคู่นางสาวปรากฏตัวบนเวทีอีกครั้ง

“เอาละครับ! มาถึงช่วงที่ทุกคนรอคอยกันแล้ว ขอเชิญแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน ทั้งสว่น้อย สว่นใหญ่ สว่นสวย สว่นโสด ออกมายืนรอรับช่อดอกไม้จากเจ้าสาวที่หน้าเวทีได้เลยครับ...”

“ออกไปกันแก ไอ้เฟิร์นจะโยนดอกไม้แล้ว”

“ไม่เอาละ แกไปเถอะ”

“ไต่ยังงี่ละ แกไปด้วยกันสิ ไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะ”

จิรณัฐจนปัญญาจะปฏิเสธลูกอ้อนของเพื่อน จึงยอมลุกออกจากโต๊ะแต่โดยดี ทว่าก็เลือกที่จะยืนอยู่แถวหลังเพราะเธอไม่ได้อยากได้ช่อดอกไม้เหมือนคนอื่นๆ ขณะที่กลุ่มเพื่อนมหาวิทยาลัยพากันกรูไปหน้าเวที เพราะอยากเป็นผู้โชคดีที่มีโอกาสได้สละโสด

“เอาละครับ! มาดูกันว่าสาวคนไหนจะได้เป็นเจ้าสาวคนต่อไป”

ร่างบางเอามือปิดปากหาว ก่อนจะชะงักเมื่อโทรศัพท์มือถือที่อยู่ใต้อกกระเป๋าสั่นน้อยๆ เธอหยิบออกมาดู แล้วเห็นว่าในกลุ่มไลน์ที่ทำงานกำลังพูดคุยเกี่ยวกับคดีใหม่ที่ทางตำรวจเพิ่งแจ้งเข้ามา

“นับพร้อมกันนะครับ! สาม! สอง! หนึ่ง!”

เสียงกรีดกรีดดังลั่นก่อนที่จิรณัฐจะเงยหน้าขึ้นมา แล้วพบว่าวัตถุบางอย่างกำลังพุ่งมาหาเธอด้วยความเร็วสูง มือเล็กจึงยกขึ้นรับทันทีตามสัญชาตญาณ เพราะกลัวว่าสิ่งนั้นจะกระแทกเข้ากับใบหน้าของตัวเอง

หมับ!

หญิงสาวมองช่อดอกกลิลีสีขาวยิ่งใหญ่ที่อยู่ใต้อก ก่อนจะหันไปมองคนที่ยื่นข้างๆ มือข้างหนึ่งของอีกฝ่ายทาบมือของเธอ ส่วนอีกข้างก็ช่วยประคองช่อดอกไม้ราวกับกลัวว่ามันจะหล่นลงพื้น

“คุณ...”

นัยน์ตาลีเข้มนองไปหน้าหวานละมุนของคนที่อยู่ตรงหน้าขณะหัวใจเต้นระรัว คิ้วเรียวของอีกฝ่ายเล็กสูงชันอย่างงุนงง ดวงตากลมโตรากับลูกกว้างน้อยจับจ้องมาที่เขา รวากับจะสาปให้หยุดสายตาไว้ที่เธอเท่านั้น

ไม่รู้ทำไม...

ชายหนุ่มถึงได้รู้สึกถูกชะตากับอีกฝ่ายนัก

ริมฝีปากหยักได้รูปของหญิงสาวเผยอขึ้นราวกับจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่ากลับไม่มีเสียงใดหลุดลอดออกมา ก่อนที่เธอจะลดระดับสายตาลงมา มองมือของเขาที่ทาบทับมือของเธอ นั่นจึงทำให้ณัฐวีร์ได้สติในทันที

“เอ่อ...ขอโทษครับ” ร่างสูงพูดพลางตั้งท่าจะปล่อยมือ ทว่าจิรณัฐกลับดันช่อดอกไม้ไปทางอีกฝ่าย แล้วพูดเร็ว

“เชิญคุณรับไปเลยค่ะ”

“ไม่ครับ คุณรับไปเถอะ”

“ไม่เอาค่ะ”

“ผมก็ไม่เอา...”

“เอาไปเถอะ”

การผลักไล่ช่อดอกไม้กันไปมาของสองหนุ่มสาวทำให้คนรอบข้างได้แต่มองอย่างงุนงง ในขณะที่คนอื่นๆ แย่งกันรับช่อดอกลิบลีจากเจ้าสาว ทว่าสองผู้โชคร้ายที่ได้กลับเอาแต่บัดให้กันไปมา รวากับกำลังแข่งแซร์บอลเสียอย่างนั้น

“คุณเอาไปเถอะ”

“คุณนั่นแหละ”

“ผมไม่ยกได้”

“ฉันก็ไม่เอา”

จิรณัฐเริ่มหมดความอดทน เพราะโทรศัพท์ที่อยู่ในมือยังสั่นไม่หยุด สุดท้ายหญิงสาวจึงปล่อยมือจากช่อดอกไม้ แล้วรีบถอยหนีซึ่งเป็นจังหวะ

เดียวกับที่แสงสปอตไลท์สาดมาทางพวกเธอพอดีพอดี

“โอ้โฮ! ผู้โชคดีที่ได้รับดอกไม้เจ้าสาวเป็นคุณผู้ชายครับ!” พิธีกรประกาศด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “แต่เดี๋ยวก่อนนะครับ! นั่นพีวอดีตเดือนวิเศษหน้าใส หัวใจน้องพี่ของจอนนี่นา!!”

ร่างสูงกะพริบตาปริบๆ เมื่อถูกพิธีกรล้อเลียนโลแกนที่เขาเคยพูดสมัยเป็นประธานรุ่นเมื่อหลายปีก่อน เสียงกรี๊ดกร๊าดดังขึ้นจากรอบด้านราวกับโดนน้ำมันต์สาดรอบวง ก่อนที่ชายหนุ่มจะหันไปมองคนต้นเรื่องที่ส่งยิ้มหวานให้ พลังพยักเพียบบอกให้เขาเดินขึ้นไปบนเวที

“ขอเชิญพีวี่ขึ้นมabenเวทีด้วยครับ!”

ณัฐวีร์ถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย เพราะทนสายตากดดันจากคนรอบข้างไม่ไหว จึงตัดสินใจเดินออกไปตามคำขอของพิธีกร

จริงๆ ชายหนุ่มแค่กำลังจะกลับไปนั่งที่โต๊ะของตัวเองหลังจากเดินออกมาจากห้องน้ำเท่านั้น แต่อยู่ๆ ดิก็มีวัตถุบางอย่างพุ่งเข้ามาใส่หญิงสาวที่กำลังก้มหน้ากดโทรศัพท์อยู่ เขาผู้เป็นคนดีศรีรัตนโกสินทร์จึงพุ่งเข้าไปรับ เพราะไม่อยากให้เธอเป็นอันตราย

ไม่คิดว่าตัวเองจะกลายเป็นผู้โชคดีของงานไปเสียได้

“ยินดีด้วยนะครับพีวี่ที่ได้ดอกไม้ ช่วยแนะนำตัวสั้นๆ หน่อยได้ไหมครับ”

“สวัสดีครับ ผมชื่อวี”

“ไม่พูดสโลแกนประจำตัวเธอครับ”

คิ้วของชายหนุ่มกระตุกไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำขอของพิธีกรหนุ่ม เมื่อกี้เพิ่งบอกเขาหยกๆ ว่าให้แนะนำตัวสั้นๆ มาตอนนี้จะให้พูดสโลแกนด้วยอีก พอเหลือบไปมองข้างล่างเวทีก็เห็นว่าแขกเหรื่อพากันมองตาแป๋วอย่างคาดหวัง

ให้มันได้อย่างนี้สิ...

“เอ่อ...ผมชื่อณัฐวีร์ครับ หรือจะเรียกว่า พีวี่คนหน้าใส หัวใจน้องพี่

ขอจงก็ได้”

“กรี๊ด!!”

ไร้สาระสิ้นดี

ทำไมเขาต้องมาพูดอะไรเบี้ยวๆ ต่อหน้าคนเป็นร้อยแบบนี้ด้วย
ณัฐวีร์นึกอยากหาป๊อบมาคลุมหัว ขณะที่เสียงโห่ฮาอย่างขบขันใจที่ได้ยินจากคนในงานยิ่งทำให้รู้สึกขายขี้หน้ามากกว่าเดิม อายุอานามเขาก็ไม่ใช่หน่อยๆ แล้ว ยังให้มาขายขำกันอยู่นั้น

“พี่วีหล่อเหมือนเดิมเลยอะแก อายุสามสิบกว่าแล้วนี่ ทำไมหน้ายังเด็กขนาดนี้”

“บุญตาฉันจริงๆ ที่ได้เห็นพี่วีอีกครั้ง หล่อไม่เปลี่ยนเลยนะอะ”

ชายหนุ่มพยายามไม่สนใจเสียงซุบซิบจากสาวๆ ที่อยู่ด้านหลัง ขณะที่สายตาหลายคู่มองมาที่เขาอย่างลือเลือน คงไม่มีใครคิดว่าผู้ชายคุณๆ ดูเท่อย่างเขาจะโผล่มาแย่งช่อดอกไม้เจ้าสาว แถมยังมาโฆษณาขายตัวเองแบบปัญญาอ่อนบนเวทีอีก

“ว่าแต่ตอนนี้หัวใจของพี่วีมีคนจับจองแล้วหรือยังครับ”

“ยังไม่มีครับ”

เสียงฮือฮาดังมาจากผู้คนที่อยู่ในงาน แน่نونว่าการที่ชายหนุ่มหน้าตาดีมีออรา อติตเดือนคณะวิศวกรรมศาสตร์ประกาศต่อหน้าสาธารณชนว่าตัวเองโสด ย่อมสร้างความแปลกใจให้ใครหลายคนไม่น้อย

“ยินดีกับพี่วี ว่าที่เจ้าบ่าวคนต่อไปด้วยนะครับ ขอให้หาเจ้าสาวของตัวเองเจอเร็วๆ นะครับ”

ณัฐวีร์ส่งยิ้มเจื่อนให้พิธีกร ก่อนจะก้มมองช่อดอกกลิลลี่ในมืออย่างไม่สบอารมณ์ แล้วหันไปทางหญิงสาวผู้โชคดีตัวจริงที่ควรเป็นเจ้าของช่อดอกไม้สักครั้ง

ทว่าเธอกลับหายไปเสียแล้ว...

ชายหนุ่มเล็กคิ้วน้อยๆ เมื่อเห็นร่องเท้าสันสูงสีชมพูหวานที่หล่นอยู่บนพื้นเบื้องหน้า ก่อนจะเห็นหลังโฉบๆ ของใครบางคนที่กำลังเดินกระเหยกกระเหยกตรงไปทางรถของตัวเอง แม้จะเห็นแค่ด้านหลัง แต่เขาก็จำได้ทันทีว่าอีกฝ่ายคือหญิงสาวหน้าหวานที่ทำให้เขาต้องอับอายต่อหน้าคนเป็นร้อยนั่นเอง

ร่างสูงก้มลงเก็บร่องเท้าของอีกฝ่าย ตั้งใจจะวิ่งตามไปคืน ทว่าหล่อนกลับก้าวเข้าไปนั่งในรถของตัวเองก่อนจะขับออกไปอย่างรวดเร็ว

“ให้ตายสิ...” ชายหนุ่มพึมพำ เธอคิดว่าตัวเองเป็นซินเดอเรลล่าหรือยังไง ถึงได้ทิ้งร่องเท้าแก้วไวแบบนี้ หวังว่าเขาคงไม่ต้องสวมบทเป็นเจ้าชายเอาร่องเท้าไปคืนให้เธอหรอกนะ

ณัฐวีร์คิดอย่างระอา ก่อนที่เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์จะดังขึ้น เมื่อเห็นว่าเป็นใครก็รีบกดรับในทันที

“ผมได้ข้อมูลที่คุณต้องการมาแล้ว ผู้หญิงคนนั้นยังอยู่ที่ไทย ไม่ได้หนีไปต่างประเทศอย่างที่พวกเราคิด อีกสองนาที่รายละเอียดเหตุการณ์ทั้งหมดและประวัติส่วนตัวของเธอจะเข้าไปอยู่ในอีเมลของคุณ ถ้าตรวจสอบข้อมูลเสร็จแล้ว ก็อย่าลืมโอนส่วนที่เหลือมาให้ผมนะครับ”

“ตกลง” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ ก่อนจะกดวางสาย แล้วรีบก้าวเข้าไปนั่งในรถของตัวเอง เขาโยนช่อดอกกลิลี่และร่องเท้าสันสูงไปไว้ด้านหลัง แล้วหยิบแลปท็อปตรงที่นั่งข้างคนขับมาเช็คอีเมลซึ่งส่งมาจากนักสืบเอกชนที่ตัวเองจ้าง หัวใจเต้นระรัวเมื่อได้เห็นข้อมูลของใครบางคนที่เขาตามหาตัวมาตลอดหลายปี

ดร. จิรณัฐ รัตนเรืองรอง

นักนิติวิทยาศาสตร์ระดับชำนาญการ องค์การนิติวิทยาศาสตร์

“องค์การนิติวิทยาศาสตร์...” ชายหนุ่มพึมพำ ก่อนจะกดเลื่อนเพื่ออ่านรายละเอียดในหน้าต่อไป

องค์การนิติวิทยาศาสตร์ หรือ *The Organization of Forensic*

Science เรียกว่า OFS คือหน่วยงานพิเศษที่ก่อตั้งขึ้นโดยกระทรวง
ยุติธรรม ทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่สืบสวน ทั้งตำรวจและอัยการในการตรวจ
พิสูจน์หลักฐานด้านวิทยาศาสตร์และการแพทย์เพื่อดำเนินคดี แม้จะเป็น
องค์กรที่ขึ้นตรงกับรัฐบาล แต่ก็ได้รับการตรวจประเมินด้านความโปร่งใส
และจริยธรรมในการดำเนินงานโดยหน่วยงานภายนอกอยู่ทุกปี

ณัฐวีร์เม้มริมฝีปาก ไม่อยากเชื่อว่าเบาะแสสำคัญของเขาจะอยู่ใกล้ตัว
กว่าที่คิด ชายหนุ่มรีบกดดูรูปที่แนบมาในอีเมล และทันทีที่เห็นใบหน้าของ
ผู้หญิงที่อยู่ในภาพชัดๆ หัวใจของเขาก็เหมือนจะหยุดเต้นเสียอย่างนั้น

ให้ตายสิ...นี่มันซักจะบังเอิญเกินไปแล้ว

ซินเดอเรลล่าที่ทิ้งทิ้งรองเท้าแก้วและช่อดอกไม้ไว้แบบนี้

คือผู้หญิงที่เขาตามหาตัวมาตลอดหลายปีนี่เอง...

รองศาสตราจารย์นายแพทย์พิเชษฐ อัครดิเรกกุลมองสภาพหญิงสาว
ในชุดราตรีเข้ารูปสีครีมเบจที่อยู่ตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง ก่อนจะเลื่อนสายตา
มาหยุดอยู่ที่รองเท้าแตะลายเบดที่เท้าของอีกฝ่าย ใครจะไปคิดว่าลูกน้อง
มือจมิงของเขาจะใส่ชุดแบบนี้มาที่เกิดเหตุ อีกทั้งยังสวมรองเท้าแตะลาย
มุ้งมิงที่ไม่เข้ากันมาเสียด้วย

“ใส่รองเท้าส้นสูงแล้ววิ่งไม่ถนัดนะค่ะ” หญิงสาวอ้อมแอ้มตอบพลาง
ยิ้มแหย่ส่งให้รุ่นพี่ที่มองเธออย่างนึกขำ

“เชี่ย! ใครวะเนี่ย!”

“พี่เองเหวอ! พี่เข้าหรือไงถึงลูกมาแต่งตัวแบบนี้”

จิรณัฐตบหัวอชิบ ก่อนจะหันไปค้อนให้ภูริอย่างหมั่นไส้ ทั้งสองหนุ่ม
คือเพื่อนร่วมงานจอมกวนประสาทของเธอ รวมทั้งนายแพทย์พิเชษฐที่กำลัง
ยืนก้มหน้าขำอยู่ในตอนนั้นด้วย

“ว่าแต่แกจะเก็บหลักฐานทั้งชุดนี้เหวอ”

“เดี๋ยวใส่ชุดป้องกันก็ไม่ใช่ไรแล้วค่ะ ชุดไม่ใช่ปัญหาในการทำงาน

ของจื่ออยู่แล้ว”

พิเชษฐส์่ายหน้าทั้งที่ยิ้ม ก่อนจะบอกให้อริปและภริยาไปหยิบอุปกรณ์ที่
หลังรถ หลังจากที่ทีมพิสูจน์หลักฐานจากองค์การนิติวิทยาศาสตร์เปลี่ยนชุด
เรียบร้อยแล้ว ก็พากันเดินเข้าบ้านเดี่ยวตรงหน้าซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุ

“สวัสดิ์ครับทุกท่าน เข้ามาข้างในได้เลยครับ”

พิเชษฐส์่ายหน้ารับการทักทายของร้อยตำรวจตรีพีระ เจ้าหน้าที่
สืบสวนจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ก่อนที่ทีมนักนิติวิทยาศาสตร์ทั้งสี่คน
จะก้าวเข้าไปด้านใน จิรณัฐมองไปรอบๆ สถานที่เกิดเหตุอย่างพิจารณา แม้
จะเป็นบ้านเดี่ยวที่มีพื้นที่หน้าบ้าน ทว่ากลับไม่มีดอกไม้หรือต้นไม้แม้แต่
ต้นเดียว

เป็นบ้านที่ดูไร้ชีวิตชีวาเหลือเกิน...

ร่างบางมองไปที่ข้างบ้านของผู้ตาย ก็เห็นว่าบ้านทั้งสองหลังที่ซนียบ
อยู่เต็มไปด้วยต้นไม้และดอกไม้หลากชนิด โดยเฉพาะบ้านทางซ้ายที่ตกแต่ง
อย่างสวยงามราวกับสวนแห่งเอเดนเลยทีเดียว

“ดูที่บ้านโน้นจะชอบต้นไม้มากนะ ดูลิ มีแต่พันธุ์ไม้สวยๆ ทั้งนั้น”

หญิงสาวพยักหน้าเห็นด้วยกับภริยาก่อนจะก้าวเข้าไปด้านใน แล้วตรง
ไปทรุดลงนั่งสวดมนต์แผ่เมตตาให้ศพหญิงวัยกลางคนที่นอนคว่ำหน้าอยู่
บนพื้นข้างโถะกินข้าว แม้จะทำงานอยู่ที่องค์การนิติวิทยาศาสตร์มานานถึง
ห้าปี และอยู่ในวงการนี้มาเกือบแปดปีนับตั้งแต่เรียนปริญญาโท แต่เธอก็
ไม่เคยชินกับการที่ต้องเจอร่างของผู้เสียชีวิตที่มีการตายโดยผิดธรรมชาติ^๑
เช่นนี้

“สอบถามจากคุณราณี เพื่อนบ้านที่เป็นคนโทร. แจ้งตำรวจ ทราบว่า
ผู้ตายชื่ออนงค์ อายุหกสิบปีครับ อาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้กับลูกชายแค่สองคน

^๑ การเสียชีวิตโดยผิดธรรมชาติ ได้แก่ (๑) ฆ่าตัวตาย (๒) ถูกผู้อื่นทำให้ตาย (๓) ถูกสัตว์ทำร้าย
ตาย (๔) ตายโดยอุบัติเหตุ (๕) ตายโดยยังมีปรากฏเหตุ ซึ่งจะต้องได้รับการชันสูตรพลิกศพโดย
แพทย์นิติเวช เพื่อยืนยันสาเหตุการตาย

สามีของเธอเสียชีวิตตั้งแต่ลูกชายอายุแค่สิบขวบ ลูกชายชื่อคุณอดิเทพ เดินทางไปทำงานที่ต่างจังหวัดตั้งแต่อาทิตย์ก่อน ปกติคุณอนงค์จะออกมา ตักบาตรที่หน้าบ้านทุกเช้า แต่คุณราณีเห็นว่าวันนี้เธอไม่ออกมา ก็เลยมากด ออกดเรียกก่อนจะเห็นผ่านหน้าต่างว่าผู้ตายนอนอยู่ที่พื้น จึงโทร. แจ้งตำรวจ ตอนประมาณแปดโมง พวกเราคิดว่าผู้ตายสะดุดล้มศีรษะกระแทกเข้ากับ โຕ้ะ และเสียชีวิตเนื่องจากเสียเลือดมากครับ”

จิรณัฐสำรวจบริเวณรอบๆ ศพและเห็นว่า นอกจากจะพบกองเลือด ที่พื้นแล้ว ก็ยังมีคราบเลือดตออยู่บนโຕ้ะอีกด้วย และเนื่องจากเหตุการณ์นี้ เป็นการตายโดยผิดธรรมชาติ จึงต้องรอผลการตรวจสอบสวนที่เกิดเหตุ และการชันสูตรพลิกศพจากทีมนิติเวช จึงจะสรุปผลและส่งสำนวนคดีให้อัยการได้

“ไม่มีร่องรอยการจ้ดงะหรือการบุกรุกจากคนภายนอกใช่ไหมคะ”

“ไม่มีครับ ผู้ตายอาศัยอยู่ในบ้านแค่คนเดียว”

“แล้วได้ดูภาพจากกล้องวงจรปิดที่หน้าบ้านหรือยังคะ”

“กล้องเสียครับ ส่วนที่ติดอยู่ตามที่ต่างๆ ในหมู่บ้านเป็นกล้องหลอก มีแค่กล้องวงจรปิดที่อยู่ตรงทางเข้าหมู่บ้านเท่านั้นที่ใช้งานได้ แต่โชคร้ายที่ในช่วงสองสามวันที่ผ่านมา กล้องตัวนั้นเสีย เราเลยไม่ได้ภาพจากกล้องวงจรปิดในวันเกิดเหตุเลยครับ”

หญิงสาวพยักหน้ารับคำตอบของพีระ ก่อนจะเดินไปยังบริเวณโຕ้ะ กินข้าว มองคราบฝุ่นที่เกาะตามมุมโຕ้ะอย่างพิจารณา จากนั้นจึงตรวจสอบรอยแผลที่หน้าผากของผู้เสียชีวิตอีกครั้ง

“กล้ามเนื้อแข็งไม่ทั่วตัว ท้องน้อยเริ่มมีสีเขียว มีกลิ่นเล็กน้อย” พิเชษฐ พุดพลาญเตาะไปตามผิวหนังของศพ ขณะที่ภุริจิดข้อมูลลงในสมุดรายงาน ตามที่หัวหน้าบอก ส่วนอริบไโล่ถ่ายรูปสภาพศพตามคำสั่งของนายแพทย์หนุ่ม

“จีเก็บตัวอย่างวัสดุที่ใช้ทำโຕ้ะไปแล้วค่ะ ถ้าตรวจจองค์ประกอบเทียบ

กับสารที่พบในตัวอย่างเลือดที่แผลของผู้ตายก็น่าจะบอกอะไรได้”

พิเชษฐพยักหน้ารับ ก่อนที่จิรณัฐจะผละไปสำรวจบริเวณอื่นๆ ภายในบ้าน ดูจากการจัดวางข้าวของและสภาพโดยรอบแล้ว บอกชั้ตัวว่าผู้ตายเป็นคนรักสะอาดและมีระเบียบมากทีเดียว

ร่างบางเดินเข้าไปในห้องนอนของอดีตเทพ ก่อนเธอจะหยุดมองรูปครอบครัวที่วางอยู่บนหัวเตียง หญิงสาวที่กำลังส่งยิ้มกว้างมาให้จากในรูปคืออนงค์ไม่ผิดแน่ ข้างกายของอีกฝ่ายมีชายหนุ่มและเด็กชายหน้าตาน่ารักยืนอยู่ด้วย ขณะที่ภาพถัดๆ ไปเป็นรูปของผู้ตายและลูกชายในช่วงเวลาสำคัญต่างๆ

จิรณัฐมองคนในรูปด้วยสายตาที่หม่นลง การที่หญิงวัยกลางคนสูญเสียสามีซึ่งเป็นเสาหลักของบ้านตั้งแต่ลูกอายุแค่สิบขวบคงทำให้เธอรู้สึกโดดเดี่ยวไม่น้อย คงไม่ง่ายเลยที่จะต้องเลี้ยงลูกชายโดยลำพังแบบนี้

“ลูกชายของผู้ตายไปต่างจังหวัดตั้งแต่อาทิตย์ก่อนแล้วใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ คุณอดีตเทพทำงานเป็นอาจารย์มหาลัย เดินทางไปสัมมนาที่ต่างจังหวัดหลายวันแล้วครับ”

เป็นคำตอบที่ทำให้คิ้วเรียวยาวตมุ่นอย่างไม่เข้าใจ ข้าวของภายในห้องของอดีตเทพถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ แม้แต่เสื้อผ้าที่เตรียมไว้ซักก็ยังคงพับอย่างเรียบร้อยอยู่ในตะกร้า มีเพียงหมอนและผ้าห่มเท่านั้นที่วางกองและเหวอยู่บนเตียง เธอดึงปลอกหมอนและผ้าห่มใส่ถุงเก็บตัวอย่าง ก่อนที่ร่างสูงของใครบางคนจะก้าวมาหา

“สวัสดีค่ะพี่”

หญิงสาวพนมมือไหว้ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า พาที่คืออัยการฝ่ายคดีอาญาที่ได้รับมอบหมายให้มาสืบสวนคดีที่มีการตายโดยผิดธรรมชาติ เธอและเขาทำงานร่วมกันราวสามปีแล้ว จึงสนิทสนมคุ้นเคยกันไม่น้อย

“จึคิดว่ายังไงบ้าง”

“จึรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆ ค่ะ คงต้องให้วิทยาศาสตร์พิสูจน์ว่าจึ

คิดถูกไหม”

“นั่นสินะ ดีเอ็นเอไม่เคยโกหกอยู่แล้ว”

จิรณัฐย์รับคำพูดของอีกฝ่าย แม่จะไม่อยากเชื่อในสัญชาตญาณของตัวเอง แต่ถ้าดูจากสภาพและสถานที่เกิดเหตุแล้ว เธอรู้สึกว่าคุณนี่ไม่ใช่ อุบัติเหตุธรรมดา

ดูเหมือนเรื่องนี้จะมีอะไรไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว...

๒

รอมเก้าแก้ว

นัยน์ตาคู่สวยมองภาพบาดแผลของผู้เสียชีวิตที่ปรากฏอยู่บนจอโปรเจกเตอร์ ก่อนจะมองภาพถ่ายมุมโตะ วันนี้ทางทีมนิติวิทยาศาสตร์ประชุมร่วมกับทีมสืบสวน ซึ่งประกอบด้วยอัยการและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ดูแลคดี เพื่อสรุปผลการตรวจสอบวัตถุพยานและการชันสูตรพลิกศพ

“ผลการชันสูตรพบว่ากะโหลกของคุณอนงค์มีรอยร้าว สมองได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง และมีเลือดออก เสียชีวิตเพราะเสียเลือดมาก ตามร่างกายไม่มีร่องรอยการบาดเจ็บอื่น” นายแพทย์พิเชษฐอุธิบายพร้อมกับเปิดรูปไปด้วย “ส่วนประวัติการรักษาและข้อมูลทางการแพทย์ของคุณอนงค์ระบุว่า เธอมีโรคประจำตัวคือความดันโลหิตสูงและโรคหัวใจ สิ่ง之母คือเกสรดอกไม้”

“แม่เกสรดอกไม้เธอคะ...”

สายตาทุกคู่พุ่งไปที่จิรณัฐซึ่งจ้องข้อมูลตรงหน้าตาไม่กะพริบ ท่าทางของอีกฝ่ายทำให้อริกับภริหันมาสบตากันโดยอัตโนมัติ เพราะรู้ว่า ดร. จีกำลังจะกลายร่างเป็นแม่หมดแห่งโอเอฟเอสแล้ว ทุกครั้งที่มิดิตีเข้ามา หญิง

สาวจะวิเคราะห์ข้อมูลและจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหัว แล้วอธิบายให้พวกเขาฟังเป็นฉากๆ ราวกับเห็นทุกอย่าง

“ไม่รู้มันมาเป็นนักนิติวิทยาศาสตร์ทำไม ระดับนี้ไปเปิดสำนักดูดวงเถอะ

“เพราะแบบนี้ ภายในบ้านของคุณองศ์ถึงไม่มีต้นไม้หรือดอกไม้แม้แต่ต้นเดียวสินะ...” จิรณัฐพูดพลางลุกจากเก้าอี้แล้วตรงไปที่จอโปรเจกเตอร์ “แต่หน้าแปลกนะคะ เพราะผลวิเคราะห์สารประกอบบนผ้าปูที่นอนของคุณอดิเทพพบละอองเรณูของดอกไม้ที่ยังสดอยู่ ทั้งๆ ที่คุณอดิเทพไม่อยู่บ้านมาเกือบอาทิตย์แล้ว”

“แสดงว่ามีใครบางคนเข้ามาในบ้าน แล้วมานอนที่เตียงของเขาสินะ”

ร่างบางพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของพาที ก่อนจะอธิบายต่อ

“นอกจากนี้รอยแผลที่หน้าผากของผู้ตายก็ยังไม่พอดีกับมูมิเตอร์ะ แถมยังไม่พบสารจำพวกทินเนอร์หรือยาพาราที่เป็นวัสดุที่ใช้ทำโต๊ะด้วย แต่กลับพบสารจำพวกเมทิลเมทาคริเลต^๒ ค่ะ ที่สำคัญคือปริมาณของเซโรโโทนิน^๓ ในเลือดที่พบบนโต๊ะมีมากกว่าปริมาณฮีสตามีน^๔ ด้วยค่ะ”

“หมายความว่ายังไม่ทราบ” พี่ระถามอย่างไม่เข้าใจ บนหน้าเหมือนมีประโยค ‘กูมาทำอะไรที่นี่’ แปะหราอยู่กลางหน้าผาก แม้จะทำงานร่วมกับทีมนิติวิทยาศาสตร์ของไอเอฟเอสมาเกือบสองปีแล้ว แต่เขาก็ยังไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่พวกนี้พูดกันอยู่ดี

“เมื่อมีบาดแผลเกิดขึ้น ระบบภูมิคุ้มกันจะหลั่งฮีสตามีนและเซโรโโทนิน

^๒ เมทิลเมทาคริเลต เป็นมอนอเมอร์ที่ใช้สำหรับขึ้นรูปทำอะคริลิก

^๓ เซโรโโทนิน (Serotonin) เป็นสารที่ร่างกายสร้างขึ้น มีคุณสมบัติเป็นทั้งสารสื่อประสาทและเป็นฮอร์โมน ทำหน้าที่คอยส่งสัญญาณระหว่างเซลล์ประสาทภายในสมอง และมีบทบาทสำคัญในการควบคุมอารมณ์ความรู้สึก

^๔ ฮีสตามีน (Histamine) คือสารชนิดหนึ่งที่เกิดโดยระบบภูมิคุ้มกัน ช่วยกระตุ้นการหลั่งน้ำย่อย การขยายหลอดเลือด และทำให้ร่างกายเกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อสารก่อภูมิแพ้

ในช่วงห้านาทีแรกที่เกิดแผลคะ และช่วงห้าถึงสิบนาทีนั้นปริมาณฮีสตามีนในเลือดจะมากกว่าเซโรโทนิน” จิรณัฐอธิบายพลางเขียนกระดานไปด้วยเพื่อให้พีระและพาทีเห็นภาพ “แต่หลังจากสิบห้านาทีผ่านไป ปริมาณเซโรโทนินจะถูกสร้างมากกว่าฮีสตามีน ดังนั้นเป็นไปได้ว่า ตัวอย่างเลือดที่พบบนพื้นมาจากเลือดที่ออกช่วงแรกหลังจากที่เกิดแผล ส่วนเลือดที่อยู่บนโต๊ะคือเลือดที่ออกหลังจากเกิดแผลแล้วสิบห้านาทีเป็นต้นไปค่ะ”

พอเห็นว่าพีระยังคงมีสีหน้างวยงอยู่แบบนั้น จิรณัฐจึงเดินไปหยิบพู่กันจำลองที่ตั้งอยู่ที่มุมห้อง แล้วลากมาใกล้ๆ

“จีสันนิษฐานว่าแบบนี้ค่ะ” ร่างบางอธิบายพลางหันด้านหน้าพู่กันเข้าหาตัวเอง “คนร้ายใช้อุปกรณ์ล้างทาบไปที่ศีรษะของเหยื่อ หลังจากนั้นเหยื่อก็ล้มลงบนพื้นแบบนี้ แต่ยังไม่เสียชีวิตในทันที ตอนนั้นระบบภูมิคุ้มกันสร้างฮีสตามีนและเซโรโทนินออกมา โดยสร้างฮีสตามีนมากกว่า...”

หญิงสาวสาธิตโดยการใช้มือทาบไปที่หัวของพู่กันเติมแรงจนพู่กันล้มลงกระแทกพื้น หลังจากนั้นก็จับร่างของพู่กันขึ้นมาแล้วกระแทกลงไปบนโต๊ะอีกรอบ

“คนร้ายตกใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น พอได้สติก็คิดจะอำพรางคดีโดยจับศีรษะของคุณอนงค์บริเวณที่มีแผลไปกระแทกโต๊ะกินข้าวอีกครั้งเพื่อให้ดูเหมือนเป็นอุบัติเหตุ เลือดที่พบบนโต๊ะจึงมีปริมาณเซโรโทนินมากกว่าฮีสตามีน เพราะเป็นเลือดที่ไหลออกมาหลังเกิดแผลแล้วราวสิบห้านาทีถึงหนึ่งชั่วโมงค่ะ”

พีระพยักหน้าตามอย่างเข้าใจ ก่อนจะถามต่อ

“แล้วเวลาเสียชีวิตจริงล่ะครับ”

“คาดว่าก่อนที่จะตำรวจจะเข้าไปพบศพราวยี่สิบสี่ชั่วโมงครับ”

เสียงฮือฮาอย่างตื่นตะลึงดังขึ้นจากทีมสืบสวนหลังจบคำพูดของนายแพทย์พิเชษฐ์ เพราะพวกเขาคาดการณ์ว่าผู้ตายอาจเสียชีวิตก่อนพบศพแค่วันเดียวเท่านั้น นั่นทำให้ต้องขยายขอบเขตของการสืบสวนมากขึ้น

ไปอีก

“คำให้การของพยานเป็นยังไงบ้างคะ”

“รปภ. บอกว่าในช่วงเกิดเหตุ ไม่มีคนแปลกหน้าเข้ามาในหมู่บ้านเลย ครับ ส่วนเพื่อนบ้านที่ผู้ตายสนิทสนมด้วยคือบ้านสองหลังนี้ บ้านด้านซ้าย อาศัยอยู่ด้วยกันสามคน คุณปราบและคุณราณีเป็นสามีภรรยา กัน มีลูกชาย หนึ่งคนชื่อคุณปรัชญา คินวันเกิดเหตุสองสามีภรรยาอนหลับอยู่ในบ้าน ส่วนลูกชายกำลังเดินทางกลับจากต่างจังหวัด...” พระอธิบายพลางชี้ไปที่รูป ของพยานแต่ละคน “ส่วนบ้านทางขวา เจ้าของคือคุณอาทิตย์และคุณศศิ เป็นพี่น้องกัน วันเกิดเหตุทั้งคู่ไม่อยู่บ้านครับ”

คนฟังแม้ริมฝีปาก ถึงเคลสก็จะดูเหมือนเป็นคดีฆาตกรรม แต่พวก เธอก็ยังไม่พบอาวุธสังหาร รวมทั้งยังไม่เจอหลักฐานที่โยงใยไปถึงตัวคนร้าย ได้ ก่อนที่สายตาของจิรณัฐจะสะดุดเข้ากับภาพถ่ายวัตถุพยานที่เธอเก็บได้ ในที่เกิดเหตุ ร่างบางหยาบรูปออกมาจากกระดาน แล้วยื่นให้สมาชิกในทีมดู พอลางอธิบายไปด้วย

“นี่เป็นดอกไม้ที่จีเจ๋อได้เตียงห้องคุณอดิเทพคะ ทุกคนคงเห็นว่ามัน ยิ่งสด เหมือนเพิ่งร่วงจากต้นได้ไม่นาน แต่คุณอดิเทพรู้ดีว่าแม่แพ้เกสร ดอกไม้ ดังนั้นเขาไม่เอาเข้ามาในบ้านแน่ๆ จึงเป็นไปได้ว่าคนร้ายเข้ามาใน ห้องของคุณอดิเทพและเปลือท้ามันหล่นไว้”

“แต่มันอาจจะบังเอิญติดมากับร่างกายหรือสัมภาระของคุณองงค์ ตอนกลับมาจากข้างนอกก็ได้นี่ครับ”

“ไม่ใช่หรอคะ”

จิรณัฐส่ายหน้ากับข้อสันนิษฐานของพีระ แหวตาของเธอทอแสงกล้า ไม่ต่างจากโคนันตอนไขคดีแทนโมริ โคโกโร่

“วัตถุพยานชิ้นนี้มีความพิเศษอยู่ค่ะ เพราะมันคือดอกพลับพลึงธาร ซึ่งเป็นดอกไม้หายากของไทยที่พบเฉพาะที่จังหวัดระนองและพังงาเท่านั้น และคนที่เพิ่งกลับมาจากพังงาก็คือคนคนนี่...”

อธิปไตยกับภริยาปากค้ำ ขณะที่เราจะพูดลุกขึ้นยืนในที่ เพราะคนร้าย
ดันกลายเป็นคนที่พวกเขาไม่ถึง

“แต่คืนวันเกิดเหตุเขาไม่อยู่บ้านนะครับ แถมเขายังมีตัวรถทัวร์ยืนยัน
ขาหลับด้วย”

หญิงสาวยิ้มอย่างมีเลศนัย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขาเจอคดีที่ผู้ต้อง
สงสัยมีหลักฐานที่อยู่ชัดเจนแบบนี้ และแน่นอนว่าหน้าที่ขององค์กรนิติ-
วิทยาศาสตร์คือการตามหาความจริง

“ถ้าอย่างนั้นเราคงต้องไปหาหลักฐานเพิ่มเติมจากเขาแล้วละค่ะ”

จิรณัฐกดโทรศัพท์โทร. หาใครบางคน สีหน้าเคร่งเครียดราวกับกำลัง
วิเคราะห์คดีสำคัญ อีกไม่ถึงชั่วโมงเธอต้องออกไปตรวจสอบวัตถุพยานเพิ่ม
เติมที่บ้านของผู้ต้องสงสัย ตอนนี่จึงเป็นเวลาโทรศัพท์หาเพื่อนเพื่อขอ
ความช่วยเหลือได้

“เป็นไงมั่งแก เจอปะ”

“ไม่เจอเลยแก แน่ใจนะว่าทิ้งไว้ที่ลานจอดรถจริงๆ”

“อ้อ จำแนมเลยว่าอยู่ไม่ไกลจากประตูทางออก” ร่างบางตอบคน
ปลายสายเสียงเศร้า เมื่อคิดว่าความหวังที่จะได้ร่องเท้าราคาแพงหุ้กกลับคืน
มาคงเป็นศูนย์ หลังโดนหัวหน้าโทร. ตามให้ไปเก็บวัตถุพยานเมื่อวันก่อน
เธอก็วิ่งออกมาจากงานแต่งของเพื่อนในที่ แต่ดันสะดุดล้มแล้วทำร่องเท้า
หลุดกระเด็นไปไกล พอจะวิ่งกลับไปเก็บก็โดนคนปลายสายดูเพราะมัวแต่
ซักช้า จิรณัฐเลยตัดสินใจทิ้งร่องเท้าข้างนั้นเอาไว้ แล้วรีบขับรถออกไปทันที
“โอเค เตี่ยฉันมองหาอีกทีละกัน”

“ถ้าไม่เจอก็ไม่เป็นไรนะแก ขอขอบคุณมากเลย”

หญิงสาวดวงสวย ทันใดนั้นก็ชะงักเมื่อเห็นร่างสูงของใครบางคน
ที่หน้าอาคาร ใบหน้ารูปสลักของอีกฝ่ายยังคงไร้อารมณ์ไม่ต่างจากครั้งก่อน
ที่พบกัน ดวงตาสีเข้มเบิกกว้างเล็กน้อยราวกับดีใจที่เห็นเธอ ก่อนที่เขาจะ

ก้าวยาวๆ มาหยุดตรงหน้า

“คุณอยู่ที่นี้จริงๆ ด้วย”

“คุณวีคนหน้าใส หัวใจน้องพี่ขอร้อง...”

ณัฐวีร์เผลอปากอย่างซัดใจกับคำเรียกขานที่ได้ยิน ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะจำสโลแกนที่เขาแนะนำตัวในงานแต่งของเพื่อนได้อยู่อีก ชายหนุ่มทำเป็นหยิบของออกมาจากถุงกระดาษ โดยไม่สนใจรอยยิ้มล้อเลียนของหญิงสาวแล้วพูดเสียงเรียบ

“ผมเอารองเท้ามาคืนคุณ”

จิรณัฐเบิกตากว้าง ไม่คิดว่าคนที่เก็บรองเท้าของเธอได้จะเป็นชายหนุ่มคนเดียวกับที่เธอียดเยียดช่อดอกไม้เจ้าสาวให้เขาเมื่อวันก่อน แถมณัฐวีร์ยังลงทุนเอามาคืนให้เธอด้วยตัวเองอีก

“รับไปสิครับ”

“เอ่อ...ขอบคุณค่ะ” ร่างบางรีบยื่นมือไปรับ “คุณเก็บรองเท้านี้ได้เธอคะ แล้วคุณรู้ได้ยังไงคะว่าฉันอยู่ที่นี้”

“เรื่องนั้นไม่สำคัญหรอก แล้วผมก็เอาอันนี้มาคืนคุณด้วย”

จิรณัฐชะงักเมื่ออีกฝ่ายยื่นอะไรบางอย่างมาให้ มันคือช่อดอกกลิลลี่สีขาวที่เธอและเขาจับได้พร้อมกันในงานแต่งเมื่อวันก่อนนั่นเอง แม้จะผ่านมาสองวันแล้ว แต่สภาพของดอกกลิลลี่ก็ยังสวยสดราวกับชายหนุ่มเก็บรักษาไว้อย่างดี

“คุณเอามาให้ฉันทำไมคะ มันไม่ใช่ของฉันสักหน่อย”

“มันเป็นของคุณครับ คุณเป็นคนรับช่อดอกไม้นี้ได้”

ร่างบางมองสีหน้ากึ่งขอร้องกึ่งบังคับของอีกฝ่ายก่อนจะตัดสินใจรับช่อดอกกลิลลี่มา

บอกตามตรงว่าบรรยากาศในตอนนั้นทำให้จิรณัฐรู้สึกขนลุกไม่น้อยได้แต่หวังว่าจะไม่มีใครมาเห็นว่าเธอได้รับช่อดอกไม้จากชายหนุ่ม เพราะคงได้มีคนเอาไปสื่อกันเสียๆ หายๆ สามวันเจ็ดวันแน่ๆ

“คุณพอมีเวลาไหมครับ ผมมีเรื่องอยากคุยด้วยหน่อย”

“เรื่องอะไรเหรอคะ”

หญิงสาวเลิกคิ้วอย่างสงสัยเมื่อเห็นว่าณัฐวีร์มองไปรอบๆ ด้วยความระแวงระวัง พอเห็นว่าไม่มีใครอยู่แถวนี้แล้ว เขาก็ถามต่อเสียงนึ่ง

“คุณจำคตินักศึกษาหญิงที่ถูกแทงเจ็ดแผลเมื่อห้าปีก่อนได้ไหม”

เป็นคำถามที่ทำให้แวตตาของจิรณัฐไหววูบ ขณะที่ริมฝีปากหยักได้รูปเม้มเป็นเส้นตรง ภาพร่างกายที่เปียกชุ่มไปด้วยเลือด และบาดแผลฉกรรจ์เกือบสิบแผลของเหยื่อที่เป็นเพียงนักศึกษานายแวนเข้ามาในหัว

การลงมืออย่างโหดเหี้ยมของคนร้ายสร้างความตื่นตะลึงให้ทุกคนไม่เว้นแม้แต่แพทย์นิติเวชที่ทำหน้าที่ชันสูตรพลิกศพ แม้ตอนนี้จะจับตัวคนร้ายได้แล้ว แต่คดีนี้ก็ยังคงอยู่ในความทรงจำของใครหลายคน

รวมทั้งเธอด้วย...

“คุณ...คุณต้องการอะไรคะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้ปกติ แม้ตอนนี้หัวใจจะเต้นกระหน่ำอย่างหวาดหวั่นก็ตาม

ปฏิกิริยาตอบสนองของอีกฝ่ายทำให้ชายหนุ่มลอบยิ้มที่มุมปากอย่างพอใจ ก่อนจะพูดต่อ

“ผมว่าเราไปหาที่เงียบๆ คุยกันดีไหมครับ”

ร่างบางมองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามพร้อมด้วยสีหน้าเคร่งขรึม อาชีพที่ทำอยู่ทำให้จิรณัฐไม่ค่อยได้สนทนากับคนแปลกหน้าเท่าไรนัก เธอมักจะอยู่ในห้องแล็บเพื่อวิเคราะห์วัตถุพยาน หรือไม่ก็เป็นลูกมือช่วยพิเชษฐ์ชันสูตรพลิกศพ การต้องมานั่งมองสีหน้าที่เดาไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่ของณัฐวีร์จึงสร้างความอึดอัดใจให้เธอไม่น้อย

“เรื่องคดีฆาตกรรมนักศึกษาหญิงเมื่อห้าปีก่อน...” ชายหนุ่มเกริ่นเสียงเรียบ “ผมได้ยินมาว่าคุณมีส่วนช่วยในการชันสูตรศพและตรวจสอบหลักฐาน...”

จิรณัฐเลิกคิ้ว ไม่เข้าใจว่าทำไมคนตรงหน้าถึงพูดเรื่องนี้ ทั้งที่เวลา

ผ่านมานานขนาดนี้แล้วแท้ๆ เขาจะพูดเรื่องเก่าๆ มาพูดให้ได้อะไรขึ้นมา

“ทำไมจู่ๆ ถึงพูดเรื่องนี้ คุณต้องการอะไรกันแน่”

“ผมต้องการความช่วยเหลือจากคุณ”

หญิงสาวมองคนตรงหน้าหนึ่ง คดีแห่งนักศึกษาหญิงที่ชื่อณัฐวิภาเมื่อห้าปีก่อนเป็นคดีสะเทือนขวัญที่ลงข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ คดีนี้ถูกกำหนดให้เป็นคดีพิเศษที่มีตำรวจและอัยการจากหลายหน่วยงานมาช่วยกันสืบสวน ก่อนจะพบว่าคนร้ายก็คือนายทัตเทพ ชาวผ่อง อดีตฆาตกรต่อเนื่องที่ก่อเหตุฆ่าข่มขืนหญิงสาวสองศพ และเพิ่งออกจากเรือนจำมาได้ไม่นาน

การก่อคดีซ้ำของทัตเทพสร้างความโกรธแค้นให้ประชาชน พวกเขาตั้งคำถามเกี่ยวกับโทษของผู้กระทำความผิดที่ตัดสินโดยกระบวนการยุติธรรม นักวิชาการหลายคนออกมาให้ความเห็นว่า กฎหมายไทยควรเพิ่มบทลงโทษสำหรับนักโทษคดีฆ่าข่มขืน บางคนสนับสนุนให้มีการประหารชีวิต เพื่อไม่ให้คนพวกนี้ออกมาทำร้ายคนอื่นได้อีก

แม้ในรายงานการชั้นอุทธรณ์พิพากษจะบอกว่าทัตเทพไม่ได้ข่มขืนเหยื่อ แต่สภาพศพของณัฐวิภาที่ถูกแทงถึงเจ็ดแผลแล้วถูกนำไปทิ้งไว้ในป่าร้างก็สร้างความหดหู่ให้ประชาชนไม่น้อย หลังจากทัตเทพจำคุกไปได้สองปี เขาก็หัวใจวายเสียชีวิตในเรือนจำ เป็นอันปิดฉากสุดท้ายของฆาตกรใจโหดที่ไม่ว่าใครก็ขยาดที่จะพูดถึง

“ผมไม่เชื่อว่าทัตเทพคือคนร้าย”

“ทำไมคุณมั่นใจนัก แถมคดีนี้ก็ปิดไปแล้วด้วย คุณจะรื้อฟื้นให้ได้
อะไรขึ้นมา”

“แต่ทัตเทพเคยบอกผมว่ามันไม่ใช่ฆาตกร”

“ไม่มีฆาตกรที่ไหนยอมรับว่าตัวเองผิดหรอก ดีเอ็นเอของทัตเทพอยู่บนร่างกายของศพ นิติวิทยาศาสตร์ไม่เคยโกหกอยู่แล้ว”

“คุณก็รู้ว่าผลการสืบสวนครั้งนั้นมีบางอย่างผิดปกติ ตอนนั้นมีการ

ปลอมแปลงวัตถุพยาน แถมยังมีการแก้ไขรายงานการชันสูตรศพ คุณเองก็เคยทะเลาะกับอาจารย์หมอเรื่องนี้”

เจ้าของนัยน์ตาคูสวยมองอีกฝ่ายด้วยแววตาตื่นตะลึง ญัฐวีร์รู้สึกขนาดนี้ได้อย่างไร เขาไม่ใช่เจ้าหน้าที่สืบสวนหรือคนในวงการนิติวิทยาศาสตร์ที่รับผิดชอบคดีนี้ด้วยซ้ำ

แล้วเขากล้าดียังไงถึงมาสืบเรื่องของเธอ

“นี่คุณสืบมาหมดทุกอย่างเลยสินะ” จิรณัฐพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาเมื่อห้าปีก่อน หญิงสาวเป็นเพียงนักศึกษาปริญญาโทภาควิชานิติวิทยาศาสตร์ที่ได้รับคำสั่งจากอาจารย์หมอให้เข้ามาช่วยตรวจสอบคดีนี้ แน่แน่นอนว่าจิรณัฐดีใจมากที่อาจารย์ให้โอกาส แม้ตัวเธอในตอนนั้นจะยังเป็นเพียงนักศึกษาเธอค้นพบความผิดปกติหลายอย่างบนร่างกายของศพและจากวัตถุพยานที่ทางตำรวจส่งมาให้ จึงเขียนทุกอย่างลงไปในรายงาน

ทว่าสุดท้ายแล้วด้วยการสลับใช้ผลการสืบสวนของนักนิติวิทยาศาสตร์จากอีกทีม ซึ่งเนื้อหาในรายงานตัดข้อสงสัยที่เธอและรุ่นพี่เขียนไว้ออกไปจนหมด และระบุเพียงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัตถเทพเท่านั้น

“ทำไมอาจารย์ถึงยอมให้ตำรวจใช้รายงานจากอีกทีมแทนล่ะคะ พวกเราไม่ได้ชันสูตรศพด้วยซ้ำ”

‘เป็นคำสั่งของเบื้องบน คุณอยู่เสียบๆ จะดีกว่า’

‘แต่พวกเขาตัดข้อสงสัยของเราออกไป แบบนี้ผลการสืบสวนอาจผิดพลาดได้ล่ะคะ’

‘มันจบแล้วจ้ะ พวกเราทำอะไรไม่ได้ คุณรีบกลับไปเถอะ อย่าให้พวกเขาเห็นว่าคุณอยู่กับผม’

เจ้าของร่างบางหลับตาลงอย่างอ่อนล้า ยามนี้ถึงบทสนทนาระหว่างตนเองกับอาจารย์ที่ปรึกษาเมื่อห้าปีก่อน ตอนนั้นเธอเคยทักท้วงเรื่องนี้กับทั้งพี่ในทีมและอาจารย์หมอนิติเวช ทว่ากลับไม่มีใครสนใจเลยแม้แต่น้อย

ทุกคนดูหวาดกลัวอะไรบางอย่าง...

จิณัฐรู้ว่ามันบางอย่างไม่ชอบมาพากลเกี่ยวกับคดีนี้ เพราะหลังจากปิดคดี อาจารย์ที่ปรึกษาของเธอก็ย้ายไปอยู่ต่างประเทศ ส่วนนักนิติวิทยาศาสตร์คนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องก็ลาออกจากกองพิสูจน์หลักฐาน และหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย หลังจากนั้นเธอก็ติดต่อพวกเขาไม่ได้อีกเลย

“คุณรู้ดีที่สุดว่าความจริงคืออะไร” ญัฐวีร์พูดพลางจ้องอีกฝ่ายข้างสีหน้าเย็นชา ดร. จิณัฐ รัตนเรืองรอง นักนิติวิทยาศาสตร์หญิงดาวรุ่งแห่งองค์การนิติวิทยาศาสตร์คือที่พึ่งสุดท้ายของเขา เธอมักอยู่เบื้องหลังการพิสูจน์หลักฐานในคดีสำคัญๆ อยู่เสมอ และเพราะความเก่งกาจในการวิเคราะห์ข้อมูลจนนำไปสู่บทสรุปของคดีนี้เอง จึงทำให้เธอได้รับฉายาว่า แม่มดแห่งไอเอฟเอส

ใครจะไปคิดว่าเธอคนนี้จะเป็นผู้หญิงคนเดียวกับนักศึกษาปริญญาโทภาควิชานิติวิทยาศาสตร์ที่เขตามหาตัวมาตลอดหลายปี และเป็นคนที่เห็นผลการชันสูตรพลิกศพและการตรวจสอวัตถุพยานครั้งแรกในคดีของ ญัฐวีร์

“คุณต้องการอะไรกันแน่ เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณ”

“นักศึกษาหญิงคนนั้นคือน้องสาวแท้ๆ ของผม”

เป็นคำตอบที่ทำให้ริมฝีปากหยักได้รูปสันระริก ขณะที่ความรู้อีกหวาดหวั่นไหลเวียนไปทั่วร่าง เธอไม่เคยคิดเลยว่าคดีสะเทือนขวัญที่ทำให้เธอหวาดกลัวการชันสูตรพลิกศพไปพักหนึ่งจะกลับมาทำให้เลือดในกายเย็นเฉียบอีกครั้ง

แล้วเธอก็ไม่อยากเข้าไปยุ่งกับคดีนั้นอีกแล้ว...

“คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ในทีมนิติวิทยาศาสตร์ ในรายงานการชันสูตรไม่มีชื่อฉันด้วยซ้ำ”

“คุณเป็นคนเดียวจากทีมในที่มานศพภา...”

จิณัฐก็ตรมฝีปากก่อนจะมองรูปฟิล์มที่อีกฝ่ายยื่นมาตรงหน้า ไม่คิดเลยว่าจะมีภาพที่เธอไปเคารพศพนักศึกษาคนนั้น แม้จะเห็นเพียงสี่ส่วนหน้า

ด้านข้างก็ตาม

“ตอนนี้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก้าวหน้ากว่าสมัยนั้นมาก ผมเชื่อว่าเราจะหาหลักฐานใหม่มาพิสูจน์ได้ว่าคนร้ายตัวจริงคือใคร”

“ถ้าจะรื้อคดีขึ้นมาสอบสวนใหม่ก็ต้องมีวัตถุพยานหรือหลักฐานอื่นเพิ่มเติม แต่เรื่องผ่านมาห้าปีแล้ว แถมศพยังถูกเผาไปแล้วอีก แล้วจะหาหลักฐานเพิ่มเติมได้จากที่ไหนล่ะ”

“ถ้าคุณยอมรับงานนี้ ผมจะให้เงินคุณยี่สิบล้าน”

จิรณัฐแค่นเสียงหัวเราะอย่างเย้ยหยัน เขาคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงคิดจะเอาเงินพาดหัวเธอแบบนี้ มีเงินก็เชื่อว่าจะได้ทุกอย่างที่ต้องการ ถ้าเรื่องมันง่ายอย่างที่ปากพูด ป่านนี้คนร้ายในคดีอื่นก็คงถูกจับไปหมดแล้ว คงไม่มีคดีที่ปิดไม่ได้เกลื่อนสำนักงานอัยการแบบทุกวันนี้หรอก

“ทำไมล่ะ คิดว่ามันน้อยไปหรือ”

“คุณคิดว่าฉันหน้าเงินนักหรือไง” หญิงสาวโต้กลับเสียงเรียบ “ฉันรายงานทุกอย่างไปแล้ว ในเมื่อพวกเขาไม่เชื่อผลการพิสูจน์หลักฐาน ฉันก็ทำอะไรไม่ได้”

“คุณกล้าเรียกตัวเองว่านักนิติวิทยาศาสตร์ได้ยังไง ในเมื่อคุณปล่อยให้ฆาตกรตัวจริงลอยนวลอยู่แบบนี้ ตอนนี้คนผิดยังไม่ได้ชดใช้กรรมเลยด้วยซ้ำ”

“แล้วฉันจะไปทำอะไรได้ล่ะ ในเมื่อโลกมันเป็นแบบนี้”

“โลกเป็นแบบนี้ เพราะคุณยอมให้มันเป็นต่างหากครับ”

ร่างบางกัตรีมฝีปากก่อนจะลุกขึ้นยืน ยอมรับว่าคำพูดของณัฐวีร์แทงใจดำจนเธอซักจะไม่ให้ขึ้นมาแล้วเหมือนกัน ขึ้นยั้งนั่งปะทะคารมกันอยู่ต่อไป เธอคงได้หมดความอดทนแล้วซัดหมัดใส่หน้าเขาแน่ๆ

“คุณเสียเวลาแล้วละที่มาหาฉัน เพราะฉันคงช่วยอะไรคุณไม่ได้”

ดวงตาคู่สวยจับจ้องแวตากรธกรีย์วของคนที่ตรงหน้าหนึ่ง ไม่คิดมาก่อนเลยว่าเธอจะกลับมาเจออีกฝ่ายอีกครั้งในสถานการณ์แบบนี้ จิรณัฐ

เชื่อว่าตัวเองเป็นคนควบคุมอารมณ์ได้ดีมาตลอด แต่ณัฏฐ์วีร์เป็นผู้ชายคนแรก
ที่ทำลายความมั่นใจนั้นของเธอ ก่อนที่หญิงสาวจะเซ็ดหน้าขึ้นแล้วพูดต่อ
เสียงเรียบ

“ฉันไม่มีอะไรจะคุยกับคุณแล้ว หวังว่าเราจะไม่ต้องมาเจอกันอีกนะ
ค่ะ”

๓

เจ้ากรรมนายเวร

“อะไรกันครับ กับอีแค่เจอดอกไม้ในห้องนอนของไอ้เทพ ถึงกับคิดว่าผมเป็นคนร้ายเลยหรอ”

จิรณัฐมองชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าอย่างพิจารณา ปรัชญาเป็นชายร่างสูง รูปร่างสมส่วน อายุราวสามสิบต้นๆ อาชีพของเขาคือนักปรับปรุงพันธุ์ไม้ เขาเปิดฟาร์มเพาะไม้ดอกส่งไปขายทั้งในประเทศและต่างประเทศ จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เขาจัดสวนหน้าบ้านได้งดงามราวกับสวนเอเดนแบบนี้

“เราทำตามหน้าที่ค่ะ กรุณาให้ความร่วมมือด้วยนะคะ”

ปรัชญาแยมรอยยิ้มเย็นชา ก่อนจะกวาดสายตาดำหนาดมายังคั่นที่พีระยี่นให้ แล้วจึงยอมให้พวกเธอเข้าไปด้านใน

จิรณัฐถึงกับชะงัก เมื่อเห็นโล่รางวัลนับสิบที่ตั้งหราอยู่บนชั้นวางทันทีที่ก้าวเข้าไปในบ้าน ปรัชญาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเพาะพันธุ์ไม้ดอกจริงๆ เห็นได้จากโล่รางวัลที่เขากวาดมาจากหลากหลายเวทีแบบนี้ ดูท่าเขาคงภูมิใจในความสามารถของตัวเองมาก ถึงได้เอาโล่มาวางหราให้แขกเห็นก่อนเป็นอันดับแรก

“เห็นว่าที่เขาไปฟังงา ก็เพราะไปรับรางวัลจากการประกวดไม้ดอก นานาชาติครับ”

หญิงสาวพยักหน้ารับคำบอกเล่าของพี่ระ ก่อนจะเดินไปหยุดหน้าชั้นวางถ้วยรางวัล แล้วไล่สายตาอ่านชื่อที่อยู่บนป้ายประกาศเกียรติคุณอย่างสนใจ เธอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาค้นหาอะไรบางอย่างในอินเทอร์เน็ต ไล่ดูข้อมูลอยู่ไม่นานก็พบสิ่งที่ตัวเองต้องการ

“อย่างที่คิดจริงด้วย...” ร่างบางพึมพำ ก่อนจะเดินไปหาผู้ต้องสงสัย แล้วถาม “โล่รางวัลที่ได้จากงานนี้ คุณเอาไปเก็บไว้ที่ไหนหระคะ”

หญิงสาวยื่นโทรศัพท์ให้อีกฝ่ายดูเว็บไซต์งานประกวดพันธุ์ไม้ดอก นานาชาติประจำปีนี้ ซึ่งแสดงภาพถ่ายของปรัชญาตอนที่รับรางวัลชนะเลิศ บนเวทีอยู่ แต่โล่ที่เขาเพิ่งได้รับมาจากงานนี้กลับไม่ปรากฏอยู่บนชั้นวาง

“ผมคงลืมไว้ที่ไหนสักที่นะครับ จำไม่ได้แล้วว่าตัวเองเอาไปเก็บไว้ไหน”

อีกฝ่ายตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แม้สีหน้าจะไม่แสดงอารมณ์ใด แต่แววตากลับไหววูบราวกับคำถามของจิรณัฐสั่นคลอนความรู้สึกของเขา

“รางวัลสำคัญขนาดนั้น ลืมง่าย ๆ เลยหระคะ”

“ผมมีถ้วยรางวัลเยอะเยอะเต็มไปหมด จะหายไปสักอันสองอันโดยที่ไม่รู้ ก็คงไม่แปลกละมังครับ”

หญิงสาวไม่ตอบรับอะไร ทว่าแววตาที่สิ้นระริกของอีกฝ่ายก็ทำให้เธอเลิกคิ้วน้อยๆ อย่างสนใจ สำหรับจิรณัฐแล้ว คำพูดของคนอาจโกหกได้ แต่นิติวิทยาศาสตร์ไม่เคยโกหก

และเธอต้องหาความจริงของคดีนี้ให้ได้แน่นอน!

หลังจากเก็บวัตถุพยานเรียบร้อยแล้ว จิรณัฐ อธิป ภูริ และพี่ระก็พากันออกมาจากบ้านของปรัชญา

“ค้นบ้านเขาแล้วไม่มีอะไรที่ดูจะเป็นอาวุธสังหารได้เลยครับ หรือว่าเขาจะเอาไปทิ้งที่อื่นแล้ว” อธิปพูดทั้งสีหน้าหนักใจ ก่อนที่พี่ระจะเสริมต่อ

“ผมตรวจสอบจากกล้องวงจรปิดตรงป้อมยามหน้าหมู่บ้านหลังวันเกิดเหตุ บริษัทฯไม่ได้ออกไปไหนเลยครับ มีแค่มาวิ่งออกกำลังกายตอนเช้าเท่านั้นครับ”

“ผู้ชายคนนั้นน่าสงสัยมาก ถ้าไม่รีบจับกุม เขาอาจจะหนีออกนอกประเทศก็ได้นะครับ” ภูริแสดงความเห็นบ้าง “ปกติผมไม่เชื่อสัญชาตญาณของตัวเอง แต่รู้สึกได้ว่าเขากำลังปิดบังอะไรบางอย่าง”

“แต่เรายังไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะออกหมายจับเขานะสิครับ”

อธิบดีถอนหายใจหลังจบคำพูดของพีระ ก่อนที่ทุกคนในที่มจะหันไปมองหญิงสาวที่ยังเอาแต่มองไปรอบๆ บ้านอย่างตั้งความหวัง

“แกมีไม้ตายໃໝ່ไหมไอ้จ๊อ มพะน่าอะไรอยู่รีบคายออกมาเลยนะ”

“นั่นสิ พี่รู้แล้วໃໝ່ว่าอาวุธสังหารคืออะไร”

“ต้องยังอยู่กับเขาแน่ๆ หรือไม่ก็อยู่ในหมู่บ้านนี้แหละ” จิรณัฐเพิ่มพ้ำไม่สนใจสามหนุ่มที่ยังจ้องเธออย่างกอดดันไม่เลิก “พวกเราไปสำรวจบริเวณรอบๆ กันเถอะค่ะ เพื่อจะได้เบาะแสบ้าง”

สามหนุ่มพยักหน้ารับก่อนจะเดินตามหญิงสาวไปติดๆ โดยที่พีระไปขอให้ รบภ. ประจำหมู่บ้านมาช่วยอำนวยความสะดวกในการสำรวจบริเวณอื่นๆ ด้วย

“คุณบริษัทฯชอบมาวิ่งแถวนี้หรือคะ”

“ใช่ครับ เขาชอบวิ่งรอบหมู่บ้านตอนเช้ามีด เวลาผมปั่นจักรยานลาดตระเวนจะเจอเขาอยู่บ่อยๆ”

จิรณัฐพยักหน้าก่อนจะมองไปทางกระบายน้ำที่อยู่ท้ายซอย เจ้าของรางบางไม่รอช้าที่จะตรงไปสำรวจบริเวณดังกล่าว ก่อนจะเห็นว่าสภาพคู่นั้นเป็นระบบปิด ไม่มีทางระบายน้ำอื่น และมีตาข่ายดักขยะอยู่ที่ปลายอีกด้าน ขณะที่ฝั่งตรงข้ามคูกลับเป็นลานโล่งที่ไม่มีกล้องวงจรปิด มีเพียงรถเก๋งคันหนึ่งจอดอยู่เท่านั้น

“คุณลุงพอจะทราบไหมคะว่ารถคันนั้นจอดอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่”

“น่าจะห้าวันมาแล้วครับ เจ้าของรถเข่าซ่อมพื้นกระเบื้องหน้าบ้าน ก็
เลยขอเอารถมาจอดตรงนี้ชั่วคราว”

“แสดงว่าจอดตั้งแต่ก่อนวันเกิดเหตุจนถึงวันนี้เลยสินะ”

บทสนทนาระหว่างจิรณัฐกับ รมภ. ทำให้พระเข้าใจบางอย่างขึ้นมา
ทันที เขาตรงเข้าไปสำรวจรอบๆ รถก่อนจะเห็นว่ามียกล้อหน้ารถที่บันทึก
ภาพแบบยี่สิบสี่ชั่วโมงติดอยู่

“ในรถติดกล้องไว้ด้วยครับ”

“ถ้าฉันคุณพี่ช่วยขอภาพในช่วงวันเกิดเหตุจนถึงวันนี้จากเจ้าของรถ
มาดูหน่อยได้ไหมคะ จีสงสัยว่านายปรัชญาอาจนำอาวุธสังหารมาทิ้งไว้ที่นี่”

พระพยักหน้ารับ ขณะที่จิรณัฐมองรอบๆ อีกครั้ง ทว่าจู่ๆ โทรศัพท์
ที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงก็สั่นขึ้นมา พอเห็นว่าเป็นใครก็รีบกดรับสายในทันที

“ฮัลโหลจี้! ช่วยเจด้วย! เจไม่ยอมยกอยู่ที่นี่!”

น้ำเสียงลนลานของคนปลายสายทำให้ผู้ฟังถอนหายใจอย่างหงุดหงิด
กลางสังหรณ์บางอย่างบอกเธอว่า การที่น้องชายหัวแก้วหัวแหวนโทร. มาหา
ในเวลานานแบบนี้ย่อมไม่ใช่เรื่องดีอย่างแน่นอน

“เป็นอะไรของแกไอ้เจ พุดอะไรฟังไม่รู้เรื่องเลย”

“ตอนนี้เจอยู่สถานีตำรวจ พวกเขาจะเอาเจเข้าคุกแล้ว!”

“อะไรนะ!”

จิรณัฐวิ่งหน้าตาตื่นเข้าไปในสถานีตำรวจก่อนจะมองซ้ายมองขวา
แล้วเห็นว่าน้องชายตัวดีของเธอ นั่งคอตกอยู่หน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่ง
ท่าทางเข้มงวดไม่ผ่อนปรนของอีกฝ่ายทำเอาคนที่มักต้องไปเจรจากับคู่กรณี
ให้น้องชายอยู่บ่อยๆ ถึงกับใจผ่อ

“สวัสดิ์ค่ะคุณตำรวจ ฉันเป็นพี่สาวของจิรเมธค่ะ”

“เชิญนั่งก่อนครับ”

“ขอบคุณค่ะ” ร่างบางตอบอีกฝ่ายที่หลังพุดจบก็ก้มหน้าร่ำน้ำลงบน

เป็นคอมพิวเตอร์ต่อ ส่วนน้องชายตัวดีก็หันมาทำตาละห้อยส่งให้เธอ “แกไปก่อเรื่องอะไรอีกล่ะ ไม่ใช่ตีกับเพื่อนแย่งอาวุธในเกมอีกนะ แม่จะสับต้นคอให้”

“ใช่ที่ไหนล่ะ หลังโดนหักค่าขนมไปตอนนั้น เจกก็ไม่กล้าทะเลาะกับใครแล้ว”

จิรณัฐถอนหายใจยาวกับคำตอบที่ได้ยิน ถึงจิรเมธจะเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่สามแล้ว แต่สมองของมันก็ยังมีแต่ขี้เลื่อย วันๆ ดีแต่หาเรื่องใส่ตัว ชวนให้เธอปวดหัวอยู่นั้น

“คุณตำรวจคะ น้องชายของฉันถูกแจ้งความเรื่องอะไรหอรอคะ”

“คุณจิรเมธทำผิด พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์จากการแฮกข้อมูลของบริษัทซีเอเอ็นเทคโนโลยีครับ”

“คะ!?”

หญิงสาวอ้าปากค้าง แทบจะลุกขึ้นยืนแล้วชด์ทำหนุมานเหยียบลงกาใส่ห้องชายเลยเดี๋ยวนั้น นี่มันชักจะไปกันใหญ่แล้ว ทำไมอยู่ดีๆ ไอ้เด็กนี่ถึงกลายเป็นแฮกเกอร์ไปได้

“เป็นบ้าอะไรของแก เป็นนักศึกษาดีๆ ไม่ชอบ คิดจะเป็นอาชญากรเข้าไปนอนในคุกเลยนะ ไอ้เด็กเวร!”

“จี ฟังเจก่อน! เจไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ”

“ไม่ได้ตั้งใจหอรอ แกก่อเรื่องให้ฉันต้องมาตามเช็ดตามล้างก็ครั้งแล้วเมื่อไหร่จะโตสักทีอะ!”

“ใจเย็นๆ ก่อนนะครับ จริงๆ คดีนี้ถ้าฝั่งผู้เสียหายแจ้งความ คุณจิรเมธจะโดนลงโทษระวางจำคุกไม่เกินสิบปีและปรับไม่เกินสองแสนบาท รวมทั้งต้องชดใช้ค่าเสียหายให้บริษัทคู่กรณีหากมีการฟ้องร้องทางแพ่ง แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับผู้เสียหายด้วยครับว่าจะแจ้งความเอาผิดหรือไม่ ลองคุยกับเขาก่อนไหมครับ นั่นไง เขาเดินมาพอดี”

จิรณัฐหันไปมองตามสายตาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แล้วเห็นว่าร่างสูง

ของใครบางคนกำลังเดินตรงมาทางพวกเขา ใบหน้าหล่อเหลาที่มักไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ดวงตาสีเข้มที่ดูลึกลับอ่านยาก และท่วงท่าสง่างามราวกับหลุดออกมาจากพระราชวังแบบนั้น บอกชัดเลยว่าเขาคือคนที่เธอเพิ่งเจอเมื่อตอนกลางวันแน่ๆ

“พบกันอีกแล้วนะครับ ดอกเตอร์จิรณัฐ รัตนเรืองรอง”

“นี่อย่าบอกนะว่าคุณ...”

“ผมคือประธานบริษัทซีเอเอ็นเทคโนโลยีครับ”

ร่างบางแทบล้มทั้งยืน ร่างกายคล้ายหูดเหลือหนึ่งนิ้วตอนที่สับแวตาราวกับผู้ชนะของอีกฝ่าย ไม่อยากเชื่อว่าทุกอย่างจะบังเอิญได้ขนาดนี้ อะไรคือการที่ผู้ชายที่เธอเพิ่งเจอไปเมื่อตอนกลางวัน แถมเซดใส่เขาเสียดิบตีว่า จะไม่มีวันพบหน้ากันอีกมายืนหัวโตอยู่ตรงนี้ได้

“เด็กคนนี่คือน้องชายของคุณหรือครับ ถึงจะทำเรื่องไม่ดี แต่ก็ต้องยอมรับว่ามีมือของเขาไม่เลวเลย”

“ขอบคุณครับพี่วี! พี่ก็คิดว่าผมเก่งใช่ไหม แต่ผมว่าระบบของพวกพี่ยอดเยี่ยมมาก กว่าที่จะเข้าถึง...โอ๊ย!”

“เกาหูปากแล้วนั่งเงียบๆ เถอะ มันใช้เวลามากภูมิใจไหม ไร้เด็กบ้า!” หญิงสาวพูดเสียงห้วน ขณะที่จิริเมธคลำหัวตัวเองที่ถูกพี่สาวเบ็ดกะโหลกบ่อยๆ

“เจ็บนะจ้! ทำไมต้องโหดร้ายกับเจด้วย”

“ดีแต่หาเรื่องใส่ตัวอยู่ได้ เตี่ยแหม่เหนียวเลยไร้เด็กนี่!”

ณัฐวิรมองท่าทางหัวแข็งของจิรณัฐตาปริบๆ ท่าทางของเธอในตอนที่ไม่เหมือนนักนิติวิทยาศาสตร์หญิงมาดขริมที่เขาเจอเมื่อตอนกลางวันเลยสักนิด แล้วอะไรคือการที่เธอตกแขนเสื้อเหมือนจะชด์หมัดใส่หน้าน้องชายตัวเองแบบนั้น สรุปลงเขาเป็นเจ้าทุกข์หรือเธอเองกันแน่ ทำไมถึงได้หงุดหงิดใหญ่โตเบอร์นี้

“ใจเย็นก่อนเถอะคุณ เราต้องคุยกันนะว่าจะเอาอย่างไรต่อไป

น้องชายได้แล้ว”

“ขอบคุณนะครับพี่ที่เห็นใจผม สมแล้วที่ผมเป็นแฟนคลับของพี่มานาน มีพี่สาวแบบนี้ก็ลำบากใช้เล่นเลยครับ”

จิรเมธพนมมือไหว้ฉัฐวิริที่ช่วยห้ามอย่างซาบซึ้งใจ ส่วนฉัฐวิริก็มองน้องชายตาขวางที่สานสัมพันธ์กับคู่กรณีเสร็จสรรพ เรื่องอะไรมาประกาศตัวว่าเป็นแฟนคลับของคนที่จะเอาตัวเองเข้าคุกแบบนี้

“นี่เรารู้จักพี่ด้วยเหรอ”

“มีใครไม่รู้รู้จักประธานบริษัทสตาร์ทอัพที่ดังที่สุดในประเทศอย่างคุณฉัฐวิริด้วยเหรอครับ ผมขอถ่ายรูปกับพี่วีไปอวดเพื่อนๆ ได้ไหมครับ”

คิวเรียของจิรเมธถูกระตุมเมื่อเห็นท่าทางขัดเขินของฉัฐวิริ ส่วนจิรเมธเองก็ยืนบิดไปมาเหมือนคนคันหามมูย ระหว่างที่หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเพื่อถ่ายเซลฟี่กับคู่กรณี ท่าทางของน้องชายทำให้เธอนึกอยากจระเข้พาดทางใส่มันกลางโรงพักให้หายหงุดหงิด แต่ก็กลัวตัวเองจะโดนคดีทำร้ายร่างกายไปด้วย

“แล้วสรุปเรื่องเป็นยังไงคะ ทำไมน้องชายของจนถึงกลายเป็นแสกเกอร์ไปได้”

“น้องชายของคุณแสกเข้ามาที่เซิร์ฟเวอร์ของซีเอเอ็นเทคโนโลยีครับ แต่เรามีระบบป้องกันที่แน่นหนา คุณจิรเมธเลยไม่ได้ข้อมูลอะไรไป แต่การเจาะระบบเข้ามาแบบนี้ก็ทำให้เซิร์ฟเวอร์ของบริษัทเราได้รับความเสียหาย”

“นี่น้องฉันมันเก่งขนาดแสกข้อมูลบริษัทคุณได้เลยเหรอ เห็นแบบนี้มันโง่มากนะ ผ่าสมองออกมาดูคงมีแต่ขี้เลื่อย”

จิรเมธค่อนข้างพี่สาวที่ทำหน้าเอือมระอาเขาเต็มแก่ ก่อนที่ฉัฐวิริจะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วส่งให้เธอดู

“นี่เป็นคลิปวิดีโอตอนที่น้องชายของคุณพยายามแสกเข้ามาครับ ที่มุมขวาจะเห็นว่ามัลแวร์ของคอมพิวเตอร์ระบุอยู่ พอเอามาตรวจสอบที่อยู่โดเมนก็พบว่ามันคือไอพีของคุณจิรเมธครับ”

หญิงสาวอ้าปากค้าง จริงๆ เธอก็ไม่แปลกใจเท่าไรที่น้องชายตัวเอง จะทำเรื่องฉิบหายวายวอด แต่อะไรคือการทำมันฉลาดจนแขกเข้าเซิร์ฟเวอร์ของบริษัทไอทีชั้นนำได้แบบนี้ จะมาัจฉริยะกับเรื่องแบบนี้ไม่ได้นะโว้ย!

“ผมขอโทษจริงๆ นะครับพี่วีสุดหล่อ คือ...ผมรู้เท่าไม่ถึงการณ์ครับ” จิรเมธล่ำลือลืออธิบาย เลิกใช้คำพูดเลียนแบบพวกดาราวเวลาโดนทัวร์ลง ตอนทำผิด “เพื่อนที่เจอกันในเกมส่งลิงก์เว็บมาขอให้ผมช่วยทำแบบสอบถามให้...ไม่รู้เลยว่ามันจะหลอกให้เข้าไปเจาะเซิร์ฟเวอร์ของบริษัท!”

ณัฐวีร์เลิกคิ้วอย่างสงสัยกับคำอธิบายของจิรเมธ ถึงจะดูเป็นคำแก้ตัวที่น่าขำลึนดี แต่พอเห็นแววตาใสซื่อไร้เดียงสาของอีกฝ่ายแล้ว เขาก็อดไขว้เขวไม่ได้

“แกอย่าเพิ่งมาแถมตอนนี้ได้ไหม ข้ออ้างอะไรตลกเป็นบ้า” จิรณัฐพูดอย่างหงุดหงิดก่อนจะหันไปทางเจ้าทุกข์ แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “เอ่อ...ฉันต้องขอโทษคุณด้วยนะคะที่น้องชายสร้างความลำบากให้ อาจจะถูกเหมือนการขอแบบหน้าด้านๆ แต่อย่าแฉถึงความโอ้เอ้อเลยนะคะ ฉันยินดีชดใช้ค่าเสียหายให้คุณทุกบาททุกสตางค์”

“ชดใช้ให้ทุกสตางค์เลยเหอะครับ จำนวนเงินไม่ใช่ใช่น้อยๆ เลยนะ”

“แหม มันจะสักเท่าไรกันเชียว”

“สิบล้าน”

“ฮะ!?”

จิรณัฐอ้าปากค้าง ยิ่งเหลือบไปเห็นแววตาละห้อยหมาทงอยของจิรเมธแล้ว เธอก็นึกอยากกระโดดถีบมันให้หายไปไหน เป็นบ้าอะไรถึงสรรหาเรื่องมาให้เธอได้ทุกวัน มันคิดว่าพี่สาวตัวเองเป็นโอร่าเอมอนที่จัดการได้ทุกเรื่องหรือยัง

“เอ่อ สิบล้าน...สิบล้านเลยเหอะคะ”

“จริงๆ ความเสียหายมากกว่านั้นด้วยซ้ำ แต่ผมเห็นว่าน้องชายของคุณเรียนมหาลัย ยังไม่ได้ทำงานหาเงินใช้เอง ถ้าเรียกมากกว่านี้ก็ดูจะใจร้าย

เกินไปหน่อย”

แม้คำพูดจะดูสวยหรู แต่สีหน้าของณัฐวีร์กลับไม่เหมือนเห็นใจพวกเธอเลยสักนิด กลับกันแล้ว หญิงสาวคิดว่าชายหนุ่มกำลังเยาะเย้ยเธอ กลายๆ อยู่มากกว่า ดูจากมุมปากที่กำลังกระตุกยิ้มนั้นได้เลย

ถ้าจะฝืนกลั้นขนาดนั้นก็หัวเราะเยาะออกมาเลยเถอะพ่อคุณ มัวแต่วางมาดนักบุญผู้ใจดีอยู่ได้

“แต่ถ้าคุณพิจารณาเรื่องที่เรากำลังคุยกันเมื่อตอนกลางวันใหม่ ผมอาจจะไม่แจ้งความก็ได้นะครับ”

ร่างบางเหลือบมองคนพูดโดยอัตโนมัติ พอเห็นว่าตัวเองได้เปรียบก็เอาใหญ่เชียว เธอรีบเบือนหน้าหนีเพราะไม่อยากให้ณัฐวีร์สังเกตเห็นสีหน้าสนอกสนใจของตัวเอง ก่อนที่เขาจะถามเสียงทุ้ม

“ถ้าคุณสนใจข้อเสนอนี้ ผมว่าเราออกไปคุยกันข้างนอกดีไหมครับ”

จิรณัฐเดินตามณัฐวีร์ออกมานอกสถานีตำรวจ ก่อนจะตรงไปนั่งที่ม้านั่งข้างอีกฝ่าย บอกตามตรงว่าเธอช็อกไม่แน่ใจแล้วว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องบังเอิญ ทำไมชายหนุ่มถึงดูพอใจกับการที่น้องของเธอแฮกเซิร์ฟเวอร์ของบริษัทเขาขนาดนี้

“ถ้าคุณยอมช่วยสืบหาความจริงเรื่องคดีของภา ผมจะไม่แจ้งความแล้วก็จะยกหนี้สินนี้ให้ด้วย”

หญิงสาวตาโตหลังจากได้ยินข้อเสนออันแสนล่อใจนั้น นอกจากน้องของเธอจะไม่มีประวัติอาชญากรรมแล้ว เธอก็ยังไม่ต้องเสียเงินเสียทองอีกด้วย

“นอกจากนี้ผมก็จะให้เงินคุณเพิ่มอีกยี่สิบล้าน เป็นค่าจ้างที่คุณช่วยตามหาหลักฐานมาพิสูจนร์ความจริง”

ร่างบางอ้าปากค้างรอบสอง เตรียมพยักหน้าตอบตกลงตามที่สันดานสอนสั่ง ทว่าสมองส่วนลึกบอกให้หนึ่งไว้ก่อน ถึงจะเป็นข้อเสนอที่ดีเอามากๆ

แต่เธอก็ต้องเล่นตัวหน่อย เกิดเขาคิดว่าเธอเป็นคนหน้าเงินขึ้นมาจะทำยังไง
“อึ้งไปเลยละสิ ผมใจดีเหมือนเทพบุตรเลยใช้ไหม”

“เจ้ากรรมนายเวรละสิไม่ว่า คิดจะเอาเงินพาดหัวกันหรือไง” หญิงสาว
แก้มองตามมารยาท ไม่ได้ทำท่าโกรธจริงจังนักเพราะกลัวเขาจะเปลี่ยนใจ
ขณะที่คนข้างๆ ยิ้มกริ่มราวกับคำพูดของเธอไม่ได้ยั่วอารมณ์เขาเลยสักนิด

“ข้อเสนอดีๆ แบบนี้ไม่ได้หาได้ง่ายๆ นะครับ ไม่คิดว่าคุณโชคดีเหลือ
ที่ผมใจดีขนาดนี้”

“แล้วถ้าคดีน้องสาวของคุณไม่คืบหน้า และฉันช่วยคุณหาหลักฐานมา
มัดตัวฆาตกรตัวจริงไม่ได้ล่ะ”

“ก็ถ้าคุณพยายามอย่างเต็มที่แล้ว ผมก็จะยอมรับ แต่คุณเองก็ต้อง
ตั้งใจทำงานนี้ให้ดีที่สุดก่อนนะ”

“ตั้งใจทำงานอะไรคุณ ฉันยังไม่ตอบตกลงเลย”

ณัฐวีรย์ก้ไหลอย่างไม่ใส่ใจ เขาเชื่อมั่นใจมากกว่าเธอจะยอมรับข้อเสนอ

นี้

“อ้อ ยังมีอีกเรื่องนะ”

“อะไรอีกล่ะ”

“ถ้าคุณตกลง คุณจะต้องแต่งงานกับผม แล้วย้ายมาอยู่ด้วยกัน”

“ฮะ!!?”

ตัดสินใจ

“ถ้าคุณตกลง คุณจะต้องแต่งงานกับผม แล้วย้ายมาอยู่ด้วยกัน”

“ฮะ!?”

จิรณัฐมุดลุกขึ้นยืน เทบจะหั่งวงไอยราใส่อีกฝ่ายที่พูดจาไม่เข้าหู
นี่เขากำลังเล่นตลกอะไรถึงมาพูดล้อเล่นกับเธอแบบนี้

“คุณจะบ้าเหรอ! ทำไมฉันต้องแต่งงานกับคุณด้วย”

“งานที่คุณต้องทำเสียงมากนะครับ ผมจะรู้ได้ยังไงว่าคุณจะไม่หักหลัง
ผม การแต่งงานจะช่วยให้ผมจับตาดูคุณได้”

“คุณเห็นฉันเป็นนักโทษหรือไง แล้วฉันจะได้อะไรจากการหักหลังคุณ
มิทราบ”

“ใครจะไปรู้ อาจจะมีใครบางคนเสนอบางอย่างอื่นให้คุณมากกว่าที่ผมให้
ก็ได้ บ้านพร้อมที่ดิน ทรัพย์สินเงินทอง หรือตำแหน่งใหญ่โตเพื่อไม่ให้คุณ
มาแตะต้องคดีนี้”

“ฉันคงเป็นคนเลวในสายตาคุณมากเลยสินะ”

“ผมก็แค่ป้องกันไว้ก่อน คนที่เคยทำคดีนี้ล้วนโดนกำจัดไปแล้ว คุณ

เองก็น่าจะรู้ดี”

หญิงสาวเถียงไม่ออกเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายพูดถูก เพียงแต่การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ จะให้ตกลงง่ายๆ เหมือนทำบุญผ้าป่าก็ใช่ที่ นี่มันชีวิตเธอทั้งชีวิตเลยนะ อยู่ดีๆ จะให้แต่งงานกับไอ้หน้าจิตที่ไหนก็ไม่รู้ได้อย่างไร

“ผมตามสืบคดีนี้มานาน รู้ดีว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลหลายอย่าง ไม่มีอะไรรับประกันว่าคุณจะปลอดภัยหากพวกเราหรือคดีนี้ขึ้นมาอีกครั้ง แต่ถ้าได้อยู่ด้วยกัน นอกจากผมจะได้จับตาดูคุณแล้ว ก็จะช่วยปกป้องคุณด้วย”

“คุณเหี้ยมหนะจะปกป้องฉัน สภาพแบบนี้แค่ติดกับเด็กอนุบาลยังแพ้เลยมั้ง”

ร่างบางส่ายหัวอย่างอ่อนนอกอ่อนนใจจนคนออกตัวแรงแทบล้มทั้งยืน อะไรคือการที่เธอถอนหายใจด้วยท่าทางหมดอาลัยตายอยากแบบนั้น เห็นแบบนี้เขาเคยเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลตัวแทนคณะมาก่อนนะ ถึงจะแพ้ทุกนัดที่ลงแข่งก็เถอะ

“จริงๆ แล้วผมแข็งแรงมากนะ อยากรู้อะไรก็บอกผมได้ ยิวเปิดให้ดู”

จิรณฐิณีก็อยากหาอะไรยึดปากอีกฝ่ายที่ซึกจะปัญญาอ่อนขึ้นไปทุกที เป็นบ้าอะไรถึงจะมาถกเถียงให้เธอดูดีๆ ดีนะๆ ไม่รู้ว่าเขาเป็นประธานบริษัทหรือไอ้โรคจิตกันแน่

“ว่ายังไงคุณ จะยอมรับข้อเสนอนี้ไหม”

“นี่มันเรื่องใหญ่ของคุณ จะให้ตกลงง่ายๆ เลยได้อย่างไร ขอเวลาฉันคิดหน่อยสิ”

“ผมให้เวลาคุณคิดแค่สามวัน ถ้าคุณยังถ่วงเวลาต่อไปเรื่อยๆ ผมจะเพิ่มค่าเสียหายวันละล้าน”

“หน้าเลือดจริงๆ”

“มาว่าผมได้อย่างไร คนที่ทำผิดคือน้องชายคุณนะครับ อยู่ดีๆ ก็มาแฉกเชิร์ฟเวอร์บริษัทคนอื่น”

จิรณัฐเฒ่าปาก เถียงอะไรไม่ได้เพราะอีกฝ่ายพูดความจริงทั้งนั้น ถึงจะโกรธน้องชาย แต่เธอก็ไม่ได้นิ่งนอนใจขนาดจะปล่อยให้มันกลายเป็น อาชญากรที่ต้องนอนเฝ้าคุก

“เอาเป็นว่าอีกสามวันฉันจะให้คำตอบคุณ ถึงตอนนั้นก็อย่าเพิ่งทำอะไรล่ะ”

“ไม่ต้องห่วง ผมเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น”

ร่างบางนอนมองเพดานสีขาวสะอาดที่อยู่เบื้องหน้า ขณะที่เรื่องราวมากมายหลังไหลเข้ามาในหัว ตั้งแต่เกิดมาจนอายุจะขึ้นเลขสาม จิรณัฐคิดว่านี่เป็นหนึ่งใน การตัดสินใจที่ยากที่สุดในชีวิตของตัวเอง

“ถ้าคุณยอมช่วยสืบหาความจริงเรื่องคดีของภา ผมจะไม่แจ้งความแล้วก็จะยกหนี้สินล้นนี้ให้ด้วย”

“ถ้าคุณตกลง คุณจะต้องแต่งงานกับผม แล้วย้ายมาอยู่ด้วยกัน”

หญิงสาวสุดลมหายใจลึกก่อนจะยอมกระเด็นขึ้นจากเตียงนอน แล้วลุกไปอาบน้ำแต่งตัว วันนี้ครบกำหนดสามวันที่เธอต้องให้คำตอบแก่ณัฐวีร์ และเธอจะต้องไปพบกับเขาหลังเลิกงานตามโลกเช็ชท์ที่ชายหนุ่มส่งมาให้

“จีจะไปทำงานแล้วเหอ”

“อ้อ ฉันอุ่นกับข้าวให้แกแล้ว อย่าลืมกินล่ะ เลิกเรียนก็รีบกลับบ้าน ห้ามไปเถลไถลที่ไหน เข้าใจไหม”

“จี...”

จิรเมธเบะปากราวกับจะร้องไห้ บอกตามตรงว่าจิรณัฐไม่รู้ลึกลับว่าตัวเอง มีน้องชายที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเลยสักนิด ไฉ่เด็กเวอร์นี้เหมือนเด็กสามขวบที่พร้อมจะร้องหาของเล่นตลอดเวลา

“ทำไมจีแสนดีแบบนี้ เจจะร้องไห้แล้วนะ”

“โตเป็นควายแล้วยังงอแงเป็นเด็กๆ แกคิดว่าตัวเองเป็นทารกเพิ่งคลอดหรือไง”

“ทำไมจึงต้องว่าเจตด้วยอะ เจกัแค่ซาบซึ้งใจในสิ่งที่ทำให้แค่นั้นเอง”

“ถ้าแกซึ้งใจขนาดนั้นก็ช่วยทำเรื่องดีๆ บ้างเถอะ ดีแต่หาเรื่องใส่ตัวอยู่ได้ ฉันท้เครียดจนผมหงอกเต็มหัวแล้ว แกเห็นไหมเนี่ย”

จิรเมธหัวเราะร่วนก่อนจะเดินไปทอดพี่สาวอย่างอดอ้อน หลังจากพอกับแม่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตตั้งแต่ที่เขายาญแค่แปดขวบ จิรณัฐก็กลายเป็นคนดูแลเขา ตอนนั้นเธออายุแค่สิบเจ็ดและกำลังจะเรียนจบชั้นมัธยมปลาย คนเป็นพี่ขอให้ปายอมรับเป็นผู้ปกครองให้เขาจนกว่าเธอจะบรรลุนิติภาวะ หลังจากนั้นหญิงสาวก็ตัดสินใจสอบเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทย และสละสิทธิ์ทุนที่จะได้ไปเรียนต่อต่างประเทศ

ที่ยอมทิ้งโอกาสของตัวเองเพื่อปกป้องเขา...

ถ้าไม่มีจิรณัฐ จิรเมธก็ไม่ว่าตัวเองจะเติบโตมาอย่างดีแบบนี้ไหม

“เลิกอ้อนแล้วรีบไปกินข้าวได้แล้ว น่ารำคาญจริงๆ ไอ้เด็กนี่”

แม้จะโดนบ่นจนหูชาแทบจะตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน แต่จิรเมธรู้ว่าเธอแค่แกล้งพูดไปอย่างนั้น เพราะไม่ชอบเปิดเผยความรู้สึกของตัวเองจริงๆ แล้ว พี่สาวรักและเป็นห่วงเขายิ่งกว่าใครในโลก

และเขาก็รักเธอมากที่สุดในโลกเช่นเดียวกัน...

“ตอนนี้ผู้ต้องสงสัยหลักคือนายปรัชญา ลูกชายของคุณปราบและคุณราณี เพื่อนบ้านของผู้ตายครับ” พี่ระพูดพลางส่งชุดหมี่มาให้พวกเขา “กล่องหน้ารถที่จอดอยู่ใกล้ๆ บ้านที่ภภาพของเขาตอนเอาอะไรบางอย่างมาทิ้งไว้ที่คูท้ายหมู่บ้าน ซึ่งเราคาดว่านั่นคืออาวุธสังหารครับ...”

ดวงตาของจิรณัฐจับจ้องไปที่คุน้ำเบื้องหน้า ทว่าคำพูดของพี่ระไม่ได้เข้าไปในหัวของเธอแม้แต่น้อย ภาพใบหน้าเย็นชาของใครบางคนยังฉายชัดอยู่ในหัว เช่นเดียวกับคำพูดของเขาที่สะกิดใจเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า

‘นักศึกษาหญิงคนนั้นคือน้องสาวแท้ๆ ของผม’

‘คุณรู้ดีที่สุดว่าความจริงคืออะไร’

‘คุณกล้าเรียกตัวเองว่านักนิติวิทยาศาสตร์ได้อย่างไร ในเมื่อคุณปล่อยให้ฆาตกรตัวจริงลอยนวลอยู่แบบนี้ ตอนนั้นคนผิวดึงไม่ได้ซัดใช้กรรมเลยด้วยซ้ำ’

แล้วยังไงล่ะ...

ตอนนั้นเธอจะทำอะไรได้ เธอเป็นแค่นักศึกษาปริญญาโทที่อาจารย์ขอให้มาช่วยงานเท่านั้น ไม่มีแม่แต่ชื่อของเธอในรายงานสรุปคดีด้วยซ้ำ

ทำไมเขาต้องพูดจาแยๆ แบบนั้นกับเธอด้วย

แล้วยังขู่เสนอบ้าง นั่นอีก!

‘ถ้าคุณยอมช่วยสืบหาความจริงเรื่องคดีของภา ผมจะไม่แจ้งความแล้วก็จะยกหนี้สินนี้ให้ด้วย นอกจากนี้ผมก็จะให้เงินคุณเพิ่มอีกยี่สิบล้าน เป็นค่าจ้างที่คุณช่วยตามหาหลักฐานมาพิสูจน์ความจริง’

‘ถ้าคุณตกลง คุณจะต้องแต่งงานกับผม แล้วย้ายมาอยู่ด้วยกัน’

“ไอ้บ้าเอ๊ย!!”

“ครับ?”

พิธีที่กำลังพูดถึงกับชะงักเมื่อได้ยินคำตาของจิรณัฐ หน้าตาเหยงเพราะตกใจที่ถูกหญิงสาวสบถไล่ ขณะที่ทุกคนหันไปมองที่เธอเป็นจุดเดียว

“เอ่อ...คนร้ายนี่มันบ้ามากเลย โหดเหี้ยมเกินมนุษย์มนาจริงๆ” เจ้าของร่างบางพูดตะกุกตะกักพลางชี้ขึ้นชี้ที่ไม่ไปเรื่อย “ต้องจับเข้าคุกให้สาสมกับความเลวของมัน ไอ้คนสารเลว!”

“นั่นสิ จิตใจต้องเลวระยำขนาดไหนถึงทำร้ายได้กระทั่งแม่ของเพื่อนทุเรศที่สุด!”

จิรณัฐยิ้มเจื่อนให้อริบอย่างขอบคุณที่เห็นด้วยกับเธอ ก่อนที่ภริจะถามต่อ

“ว่าแต่ทำไมแกถึงคิดว่าโล่คืออาวุธสังหารเธอไอ้จี้ แกมยังคิดว่าปรัชญาเอามาทิ้งไว้ที่นั่นอีก”

“ปรัชญาเพิ่งกลับมาจากงานรับรางวัลที่เพิ่งงาใช้ใหม่ละคะ แต่ในบ้าน

ของเขากลับไม่มีโล่รางวัลนั้นวางโชว์ไว้เลย ซึ่งถ้าดูจากนิสัยแล้ว เขาน่าจะรีบเอามาจดแน่ๆ” หญิงสาวอธิบายพร้อมกับสวมถุงมือไปด้วย “แถมหลังจากเกิดเหตุ เขาไม่ได้ออกนอกหมู่บ้าน มีแค่ไปวิ่งออกกำลังกายเท่านั้น ดังนั้นสถานที่ทำลายหลักฐานที่เหมาะสมที่สุดก็ต้องเป็นที่ที่เขาคุ้นเคยที่สุดนั่นเอง”

“พระ อธิป และภริยาพยักหน้าตามอย่างเข้าใจ ไม่แปลกใจเลยที่ใครๆ ก็พากันเรียกจิรณัฐว่าแม่มดแห่งไอเอฟเอส เธอวิเคราะห์ข้อมูลจากหลักฐานที่ได้มา แล้วนำมาเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างชัดเจน

“นอกจากนี้ ตัวอย่างโล่รางวัลจากงานที่นายปรัชญาได้รับในปีก่อนๆ ก็ทำมาจากเมทิลเมทาคริลेट ซึ่งเป็นสารเดียวกันกับที่พบบนแผลของผู้ตาย จีก็เลยคิดว่าโล่ที่ได้ในปีนี้ก็น่าจะมาจากวัสดุเดียวกัน และมันน่าจะเป็นอาวุธสังหารค่ะ”

“สมกับเป็นไอ้จิจริงๆ”

สามหนุ่มพากันปรบมืออย่างตั้งใจ ขณะที่จิรณัฐแกลังค้อมหัวน้อยๆ ด้วยจิตของเทเลอร์ สวิฟต์ต้อนรับรางวัลงานแกรมมี่ ก่อนที่ทั้งสามคนจะสุดลมหายใจลึก แล้วพากันก้าวลงไปใต้น้ำเพื่อช่วยเจ้าหน้าที่คนอื่นหาอาวุธสังหาร ปฏิบัติการค้นหาวัตถุพยานชิ้นสำคัญของทีมนิติวิทยาศาสตร์ดำเนินไปราวสองชั่วโมง จนในที่สุดอธิปก็พบสิ่งที่พวกเขาตามหา

“เจอแล้วครับ! เจอแล้ว!”

ภริยาและจิรณัฐรีบวิ่งเข้าไปหา รุ่งน้องในทันที ก่อนจะพากันตะโกนเฮเมื่อเห็นว่าในมือของอีกฝ่ายคือโล่รางวัลจากงานประกวดพันธุ์ไม้ดอกประจำปีนี้จริงๆ ทั้งสามคนมองหน้ากันไปมาพร้อมกับแยมรอยยิ้มพราย เพราะรู้ดีว่าความจริงของคดีนี้ใกล้จะเปิดเผยแล้ว

“เป็นอย่างที่แกว่าจริงๆ ด้วยไอ้จี้”

“เรายังมั่นใจไม่ได้หรอกค่ะ คงต้องนำไปตรวจสอบอีกที” ร่างบางตอบภริยา พร้อมกับมองโล่รางวัลที่คาดว่าเป็นอาวุธสังหารด้วยสายตามาตมมัน “รับรองว่าคราวนี้ ไอ้หมอนั้นดินไม่หลุดแน่”

จิรณัฐมองบ้านเดี่ยวหลังใหญ่ที่ดัดแปลงเป็นโฮมออฟฟิศเบื้องหน้าอย่างพิจารณา ไม่คิดว่าสถานที่ที่ณัฐวีร์นัดพบเธอจะเป็นบริษัทของเขาที่ตั้งอยู่ย่านชานเมืองแบบนี้

หญิงสาวสุดลมหายใจลึก ก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปหาพนักงานประชาสัมพันธ์ หลังจากแจ้งว่าเธอมาพบประธานบริษัทที่ชื่อณัฐวีร์ อีกฝ่ายก็ยิ้มหวานให้ราวกับรู้ที่อยู่ก่อนแล้วว่าเธอจะมา แล้วพาเดินเข้าไปด้านใน

การตกแต่งภายในของซีเอเอ็นเทคโนโลยีทำให้จิรณัฐรู้สึกคุ้นเคยๆ เพราะไม่คิดว่าบริษัทไอทีชั้นนำจะมีบรรยากาศที่ผ่อนคลายแบบนี้ ทั้งห้องดูหนึ่งขนาดใหญ่ที่อยู่ด้านซ้าย ลานตรงกลางที่ดัดแปลงเป็นสวนหย่อมสำหรับนั่งพักผ่อน มุมออกกำลังกายที่มีเครื่องเล่นแทบจะทุกประเภท แล้วยังมีห้องครัวที่มีขนมมเนยหลากหลายชนิดวางอยู่บนชั้นอีก

นี่แทบจะไม่ใช่บริษัทแล้ว นี่มันห้างสรรพสินค้าชัดๆ

“คุณวีร์รออยู่ในห้องแล้วค่ะ เชิญเข้าไปได้เลย”

จิรณัฐขอบขอบคุณอีกฝ่ายก่อนจะมองประตูเบื้องหน้า ขณะที่หัวใจเต้นระรัว แม้จะรู้อยู่แล้วว่าใครที่กำลังรออยู่อีกฟาก ทว่าก็อดหวั่นใจไม่ได้ยู่ดี หญิงสาวสุดลมหายใจลึกก็ก่อนจะตัดสินใจเคาะประตู

“เชิญครับ”

ร่างบางหมุนลูกบิดแล้วก้าวเข้าไปข้างใน จึงเห็นว่าเจ้าของห้องกำลังยืนล้างกระเป๋ า พลองมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยมาดประธานบริษัทเหมือนในซีรีส์เรื่องดังที่เธอชอบดู

“มาแล้วเหรอ...”

จิรณัฐพยักหน้านิดๆ ก่อนจะมองไปรอบๆ ทั้งๆ ที่กำลังจะพูดคุยเรื่องสำคัญกับเจ้าของห้องแท้ๆ แต่ความรู้สึกตื่นตันทันก็เบาบางลงไปเมื่อเห็นห้องทำงานของอีกฝ่าย ด้านซ้ายของห้องมีจอขนาดใหญ่พร้อมกับอุปกรณ์เล่นเกมครบเซต ขณะที่ฝั่งขวามีเปลชายหาด ต้นมะพร้าวปลอมและห่วงยางเป็ด แถมมีจอทีวีที่เปิดภาพวิวทะเลเอาไว้ด้วย

อารมณ์ว่านั่งทำงานโง่ๆ อยู่ริมทะเลว่างั้นเถอะ

“หวังว่าคุณจะมีคำตอบดีๆ ให้ผมนะครับ”

หญิงสาวเป็นหน้ากลับไปมองคนที่ก้าวมาหยุดตรงหน้า รอยยิ้ม ยีวนที่อีกฝ่ายส่งมาให้ทำให้หญิงสาวทำเสียงฮึดฮัดในลำคออย่างขัดใจ ก่อนจะหมุนตัวเดินไปทรุดลงนั่งที่โซฟาพับแขกตามการผายมือของเขา

“ผมให้ทีมกฎหมายช่วยร่างสัญญามาให้แล้ว คุณลองอ่านดูก่อน ตัดสินใจก็ได้นะ”

“ฉันมีข้อแม้เพิ่มเติมค่ะ ถ้าคุณตกลง ฉันถึงจะยอมเซ็นสัญญานี้”

เป็นคำตอบที่ทำให้ร่างสูงเล็กคิ้วน้อยๆ ก่อนจะยกมือกอดอกแล้ว มองเธออย่างหยิ่งเชิง

“ว่ามาเลยครับ”

“ข้อแรก ฉันจะแต่งงานและย้ายไปอยู่บ้านเดียวกับคุณ แต่จะไม่มี การจดทะเบียนสมรส”

“ได้”

“ข้อสอง เราต้องแยกห้องนอนกัน คุณห้ามแตะเนื้อต้องตัวฉันเป็น อันขาด”

“แต่ถ้าคุณยอม ก็ไม่เป็นไรใช่ไหม”

“นี่คุณ!”

หญิงสาวจ้องสีหน้ายีวนของอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ ทว่าชายหนุ่มกลับ ยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี ราวกับชอบใจที่ยั่วโมโหเธอได้

“เราทั้งสองจะเป็นสามีภรรยากันนะครับ ต้องอยู่บ้านเดียวกัน ทำอะไร หลายๆ อย่างด้วยกัน ยังไงก็มีโอกาสสัมผัสกันอยู่แล้ว”

“พูดบ้าอะไรของคุณ”

“ก็มันจริงนี่นา เราไม่ใช่พระกับสีกาสักหน่อยที่จะโดนตัวกันไม่ได้ล่ะ”

“ฉันว่าเราคงคุยกันไม่รู้เรื่องแล้ว” ร่างบางพูดพลางผุดลุกขึ้น ตั้งท่า จะเดินหนีออกจากห้อง ทว่าข้อมือเล็กกลับถูกฉมวกคว้าเอาไว้

“เดี๋ยวลิ...”

“ปล่อยนะ!” จิรณัฐสะบัดแขนพลาংก้าวหนีจากอีกฝ่าย ทว่าชายหนุ่มกลับผุดลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งแขนเล็กไม่ให้ขยับไปไหน เพราะเห็นว่าเธอกำลังจะเหยียบบองน้ำบนพื้นที่กอนหนานี่เขาเผลอทำหกไว้

“คุณอย่าเพิ่งเดินไปทางนั้น เดี่ยวผมให้แม่บ้านมาเช็ด...”

ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะอธิบายจบ จิรณัฐก็สะบัดมือเต็มแรงแล้วก้าวถอยห่างจากเขา ก่อนจะเหยียบบองน้ำที่ว่าเข้าจริง ๆ

“เหวอ!!”

“ระวัง!”

มือหนารั้งเอวบางเข้าหาตัว เมื่อณัฐวีร์เห็นว่าอีกฝ่ายเสียหลักทำท่าจะล้มลง ชายหนุ่มคาดการณ์ไว้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ เพราะเห็นจากลักษณะร่องเท้าของเธอที่ดูจะลื่นล้มได้ง่าย ขณะที่หญิงสาวเองก็กอดคอเขาแน่นก่อนจะพากันเซลงไปในงบนโซฟา

“โอ๊ย!”

ณัฐวีร์ชะงักเมื่อเห็นว่าคนที่เพิ่งล้มลงมานั่งบนตักหลังตาคี แถมยังเอาหัวซุกกับอกของเธออย่างหวาดกลัว ท่าทางอดอ้อนราวกับเด็กน้อยของคนในอ้อมแขนทำให้รอยยิ้มสวยปรากฏบนใบหน้าคมคายอย่างนึกเอ็นดู

“ดูสิ ขนาดยังไม่ได้แต่งงานกัน คุณยังแตะเนื้อต้องตัวผมแล้วเลย”

เสียงกระซิบที่ได้ยินข้างหูทำให้จิรณัฐลืมหืมตาขึ้น ก่อนจะเห็นว่าตัวเองกำลังซุกอยู่ในอ้อมกอดของเจ้าของห้อง ร่างบางริบผุดลุกขึ้นจากตักของอีกฝ่าย แล้วเดินกลับไปนั่งกอดอกตรงข้ามเขาตามเดิม

“ฉัน...ไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย มันเป็นอุบัติเหตุหรอก”

“ครับๆ อุบัติเหตุก็อุบัติเหตุ”

“ว่าแต่ตะกี้เราคุยกันถึงไหนแล้วนะ”

“คุณบอกว่ เราจะแต่งงานกันโดยไม่จดทะเบียนสมรส ต้องแยกห้องนอนกัน ผมห้ามแตะเนื้อต้องตัวคุณเป็นอันขาด เอาเป็นว่าตกลงครับ ผม

จะทำตามเงื่อนไขของคุณ”

จิรณัฐพยักหน้าโดยที่ยังมองณัฐวีร์ตาขวาง กำลังคุยเรื่องลำค้ำอยู่
แต่ๆ ไม่รู้จะยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อะไรหนักหนา

“ข้อสาม...”

“ยังมีอีกหรือ”

“หลังจากที่คดีของน้องสาวคุณเคลียร์แล้ว เราต้องแยกทางกัน
และคุณต้องไม่ติดต่อฉันอีก ทำเหมือนว่าเราไม่เคยรู้จักกันเลยก็ยิ่งดี”

“แล้วถ้าผมไม่ยอม...”

“ฉันก็จะไม่เซ็นสัญญาแน่ แล้วก็หาเงินมาคืนคุณ แต่ถ้าหาไม่ได้ ฉันก็
จะปล่อยให้ห้องเช่าคุณไปสำนักผิดในนั้นเอา”

ณัฐวีร์มองเวทตาจริงจังของอีกฝ่ายอย่างพิจารณา รู้ดีว่า ดร. จิรณัฐ
รัตนเรืองรองเป็นคนมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยว เธอคือจิกซอร์ตัวลำค้ำที่จะช่วย
เขาตามหาความจริงในคดีของณัฐวิภา และการที่หญิงสาวพูดออกมาแบบนี้
แสดงว่าเธอคิดมาดีแล้ว ไม่ได้แก้งงูให้เขากลับเล่นอย่างแน่นอน

“ว่ายังไง ตกกลางหรือเปล่า”

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

จิรณัฐพยักหน้าก่อนจะหยิบเอกสารที่ตัวเองเตรียมมายื่นให้ชายหนุ่ม
แล้วจึงรับสัญญาจากมืออีกฝ่ายมาจดปากกาลงไปบ้าง ทั้งคู่สลับเปลี่ยนแลก
เอกสารกัน จนเมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็ลุกขึ้นยืน

“เอาเป็นว่าตกลงตามนี้ ในเมื่อเสร็จธุระแล้ว งั้นฉันขอตัวกลับเลย
ละกัน”

“เดี๋ยวลืมนะคุณ แล้วเรื่องงานแต่ละ คุณกับผมต้องไปลองชุดแต่งงาน
ไหนจะต้องนัดคุยกับญาติผู้ใหญ่ของคุณเพื่อสว่ขอ แล้วก็ตกลงค่าสินสอด
อีก”

“สินสอดอะไรฉันไม่เอา พ่อแม่ฉันเสียหมดแล้ว ไม่จำเป็นต้องสว่ขอ
หรอก”

เป็นคำตอบที่ทำให้ณัฐวีร์ชะงัก ถึงจะรู้ประวัติครอบครัวของจิรณัฐมาบ้าง แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเธอจะตอบตัดบทแบบนี้ ดูเหมือนว่าที่ภรรยาของเขาจะไม่แยแสกับการแต่งงานนี้เลยจริงๆ

“แต่เราต้องไปถ่ายพรีเวดดิ้ง เลือกการ์ด หาสถานที่จัดงาน กำหนดแขกอีกนะ มีอะไรอีกหลายอย่างที่ต้องช่วยกันเตรียม”

“คุณก็จัดการไปสิ คุณเป็นคนอยากแต่งงานนี้มา ฉันไม่ได้อยากแต่งงานด้วยสักหน่อย” หญิงสาวตอบรวดเร็วทั้งสีหน้าคล้ายรำคาญ “ส่วนแขกฝั่งฉันมีประมาณสิบคน หลักๆ ก็เฝ้ากับเพื่อนที่ทำงาน ฉันไม่ค่อยมีใครคบด้วยหรอก”

เธอพูดกลางหีบกระเป๋ารับขึ้นมาสะพายบ่าอีกครั้ง ก่อนจะก้มลงมองนาฬิกาข้อมือของตัวเองแล้วพูดต่อ

“เดี๋ยวฉันหาชุดเจ้าสาวเอง เราไปเจอกันวันงานเลยก็ได้ ถ้าได้วันแล้วก็โทร. มาบอกด้วยนะ วันนี้ฉันขอตัวก่อน”

“เดี๋ยวสิคุณ!”

ทว่าจิรณัฐก็วิ่งปรี๊ดออกไปจากห้องเสียแล้ว ทั้งให้ว่าที่เจ้าบ่าวได้แต่ถอนหายใจกับภาระอันหนักหน่วงที่ว่าที่เจ้าสาวโยนมาให้

งานแต่งงานนี้ใช่งานของเขาคนเดียวซะที่เหน็ดเหนื่อย เธอเองก็เป็นเจ้าของงานเหมือนกันนะ!

ให้มันได้อย่างนี้สิ!